

— ο Μελαγχρόνιος Γαλαριανός με τον Μελαγχρόνιον Ναυτην, Γαλαριανόν τὸν Δίγνον, Μαγευμένην Ἀκρομαλιαν καὶ Ἀνθυμένην Ἀμυγδαλιαν — τὸ Φωτοβόλον Ἀστρον με τὸν Τζι-Τζι-Μπομ καὶ Μαρκήσιον τῆς Γαλόσας — ἡ Κάμερ Σύλλα με τὴν Ποτοβίαν Κυριακοπούλου — ὁ Μικρὸς Παιρίστας με τὸν Ἀλθρανόν. — ὁ Ζήτης με τὸν Παπουτσιωμένον Γάτον, Ἀσπρὴν Γάταν, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ναυτοπούλαν καὶ Ἑθνικὸν Ἰμιον. — ὁ Ἀργεῖος Ἐρμῆς με τὴν Τσουκνίδα τῆς Τερψίδεως, Ναυτοπούλαν, Οὐίχλην τῆς Ἀγγίλλας, Ἐρμῆν τὸν Πραξιτέλους καὶ Κόρην τὸν Ζαλόγγον — ὁ Ἑθνικὸς Ἰμιον με τὴν Λη Χούγκ Τσάγκ Ναυαρχὸν τῆς Βαρέλλας, Ἄσραγ τὸν Βουροῦ Ταταργαίαν Κόρην καὶ Ἰωνικὴν Ἀκτὴν — ὁ Νέρον Μπουφίδης με τὴν Μαρίκιαν καὶ Ποτοβίαν Κυριακοπούλου. — ἡ Ναυτοπούλα με τὸν Λούσιον. — ἡ Ἐσμεράλδα με τὸν Ἀγγελον τῆς Ἐντυχίας, Θυμῆρι τὸν Καραμπάμπῆ, Δευκόπερον Ἀγγελον καὶ Ἑνετικὴν Γόνδολαν, ὁ Ἀμβρόσιος Πλυτᾶς με τὴν Μεγεθεδῆριαν, Κασιτῆριαν Πηγήν, Νίτσαν Σωτηριάδου, Μαρίαν καὶ Κικήν Σταθοπούλου. — ὁ Οὐειροπούλον Καταφύγιον με τὴν Νεράϊδαν Ματζιζουράν, Νήσον τὸν Φαϊάκων, Πουτικὸν Νάρκισσον, Φίτ Φίτ καὶ Χρυσόπερον Πεταλούδαν. — ὁ Ἀρχιναύαρχος Ἐνθυβιάδης με τὴν Καρδερβιαν καὶ Παπαρούσαν τῆς Πεντέλης. — ὁ Μελαγχρόνιος Ναύτης με τὴν Καρμεν Σύλλα Πάντοτε Φαιδράν Φωτοβόλον Τότον, Κροσπέπιον Ἡδὸ καὶ Δούκιαν. — ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀνθῶν με τὸν Βασιλεῖον Μέκιον, Βασιλεῖον Γαρτζούνην Πίφ-Πάφ, Πηγελοπὴν Κλεομένους καὶ Ἀλέξανδρον Καθβόδιαν. — ὁ Δ. Π. Ἀρίδας με τὴν Ἰουλιαν Ρουσοῦν, Συριαρὴν Ἀμαλόν, Σερητευμένην Συριαρὴν καὶ Ἀγριολοῦδον τῆς Σύρου

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Ἀρμικὸν Ποιητὴν Ζοφερόν Μεσαίον (ὄχι, ἀκούη) Δημήτριον Δρίβαν (εὐχαρίσως ἀλλὰ τὸν πασκακῶ, ἦταν θά μου γράψῃ ὁ ἴδιος, νὰ ἐκλέξῃ ἄλλα ψευδώνυμα, διότι ἐξ αὐτῶν κανὲν δὲν μου εὐάγει κατάλληλον) Ο. Γαλλινᾶν (ὄχι) οὐ ἔχεις καὶ ψευδώνυμον, θὰ δημοσιεύσῃ τὸ ψευδώνυμον) Βασιλέα τῶν Ἀνθῶν (ὄχι) θὰ ἦ ὁ σκληρότης) Ροβινσώνα Κροσσόν (ἔστειλα τὰ πέντε φυλλάδια) Μελαχρόνιον Γαλαριανόν (μέχρι τοῦ 3ου ἐστάλησαν εἰς Χαλκίδα) Ἀγγριπτόν Δράκοντα (τὸ τετρίδιόν σου ἐλήφθην ἄνευ 20λεπτοῦ γραμματοσήμου) στείλῃ) Κεραυρόν (πραγματικῶς, ἡ στήλη τῆς Τιμῆς εἶνε ἡ Δυδία Ἰθὸς τῶν φίλων μου) Ε. Ἰουδαρόπουλον (ἔστειλα) Ἀρτίο Μαστέλλο (εἰς τὰς δύο πρώτας ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ναι' εἰς τὰς ἄλλας ἀπήντησα εἰς ἄλλους παραπάνω) Ἀγροπολογιώτατον (καλῶς ἦλθες!) Τρεχαγροπόπουλον, Ὁρθέα (ἔδω ἔνε' ὄλοι' ἀλλὰ ἴσως νὰ μὴ ἔλαβον τὸ Εἰδοποιητήριον) Ε. Μακρυγιάννην, Μ. Γρηγοριάδην (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς) Ἀγγιαν Ἀγκινάραν (πολὺ καλὰ κάμνεις νὰ ἐργάζεσαι μετ' ἐπὶ κεράτι σου, διὰ νὰ ἀφεῖσαι περισσώτερον) Ἐλεύθερον Ἑλληνα (τώρα εἶνε τῆς μόδας νὰ γράφουν διαγωνίως; χαίρω πού το ἔμαθα) Ἀταβίριον Ρόδου (μου ἀρᾶσαι ἡ μετροπροσόνη σου) Νοσταλγὸν Ἑλληνα (ἀνυπομονῶ νὰ μάθω δι' ἐγίνεως ἐντελῶς καλά) Ἀρχιναύαρχον Ἐνθυβιάδην (ὁ ὁποῖος, παραβρίων εἰς τὴν Δελφικὴν, ἔμαθον ἀπὸ μίαν φίλην μου ἐξ Ἀθηνῶν, κομμιά πενήταρια ψευδώνυμα, πῶ, πῶ!) Τρικέφαλον Κέρβερον (ἔστειλα) Οὐειροπούλαν Καταφύγιον (ἔστειλες 3 τετράδια ἄνευ 20λεπτοῦ γραμματοσήμου) Ἀμβρόσιον Πλυτᾶν (ὁ ὁποῖος μοιλογεῖ διεσκέδασε τόσον καλά εἰς τὰ λουτρά, δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν νὰ ἐπιστρέ-

ψῆ εἰς τὰς Ἀθήνας, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ διαβάσῃ τὸ φύλλον μου ἐνωρίτερα) Κιρέζον Δῆ (ἔγινε καλὰ ἡ ἀδελφή σου;) Ἰφιγένειαν Γαλάτην (εἰς τὸ προσχεῖ φύλλον θὰ σὰ τα εἶπω) Ἑλένην Ἀξέλοδ, Κόρην τὸν Πηλίου (πολὺ ὑπερήφανον, ἔχου ἀνέγνοσ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἀγγίλλας συνδρομητρίας μου) Ἐσμεράλδα (μόνον θὲν ἐπιτύχη) Τελευταίαν Χελιδόνα (ἐλήφθην) Ἀγρίον τὸν Σωτήρα (τὸ νὰ ὑπογράψῃ κανεὶς καὶ τὸ ὑστερόγραφον, δὲν εἶνε ἐγκλημα' συνήθως ὁμοῦ γράφουν «ὁ ἴδιος») Μπομπουνισμένο Μυαλό (ναι' ἔγινε λάθος, τὸ ὁποῖον ἐδιορθώθη) Ἄλσον, Ἀγγιον τῆς Ἀμερικῆς (πού εἶνε ἡ λύσις τοῦ Λεξιγράφου σου; χαίρω πού ἔγινες καλά) Α. Φ. Πρίντζην (μετὰ πολλὰ ἀκριβέστερα περιδικὰ ἀνταλλάσσω, διότι τὸ ἴδιόν μου ἀπ' ὅλα σκεδὸν εἶνε τὸ εὐχρηστότερον ἀλλ' εἰς κανένα δὲν ἤθελεν ἡ ἰδέα νὰ μου ζητήσῃ διὰ τοῦτο διπλᾶ τὰ φύλλα) Νέριον Μπουφίδην, Δίγναιαν Ἀθηναίαν (ἔχορι αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις σου καὶ θὰ δημοσιεύσῃ ὅλοι' σὲ συγχαίρω δι' αὐτὰς θερμῶς) Παύλον Ι. Αελοθάρα (ἐγὼ αὐτὸ ἐλπίζω) Ἐθνικὸν Ἰμιον (ἀπὸ τοῦ συντάκτου τοῦ Ἐθνοῦ Ἀστέρος δὲν ἔλαβον ἀπάντησιν' βεβαίως δὲν ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν μου) Π. Καροῦσον καὶ Ι. Π. Διδάρην (ἡ παραγγελία σας ἐξετελέσθη) Μαθρα Μάνια (γλυκίσματα ἔ; πῶ, πῶ! τί λαίμαργος... ἀπλομουσία!) Βρετανικὸν Ἀστέρα, Νατάδα (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ὄριαν Γνώμην) Πρόσεχε Καλὰ, Ἀργεῖος Ἰμιον (εὐχαρίστω, ἀλλὰ πρέπει νὰ μου στείλῃς τὸ ὄνομα τῶν πόντων σου καὶ τὴν διεύθυνσιν σου ἀκριβῶς) Ζήτην (ἔστειλα) Ἐανθὴν Νηριοπούλαν (ὠραία εἰς τὴν ἐξουχίαν, ἔ;) Μαστροχαλαστὴν (ἔστειλα) Μικρόν Πανιστᾶν (χαίρω παρὰ πολὺ δι' ὅσα μου γράφεις ὁ μπακαρῆς σου συνεννοήθη ἀπ' ἐθείας μετ' ἐν κ. Παπαδόπουλον) Κάμερ Σύλλα, κτλ. κτλ.)

Εἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τῆς 16 Αὐγούστου θάπαντήσω εἰς τὸ προσχεῖ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 3 Ὀκτωβρ. Ὁ γράψας τὸν λύσειον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμάτων, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖον μετ' εἰς φαντίλλου, ἂν ἔκατος, πρὸς τὴν 20 φύλλα καὶ τιμὰς 50 λ.

- 478. Δεξιγοφῶς. Εἰς ἓν σχῆμα Ἐνα γράμμα ἂν προσαρτήσῃς, Παραχρήμα Μίαν ἠῆσον θάπαντήσῃς.
- 479. Στοιχειδγοφῶς. Βλέπε σίγμα ἀντὶ τοῦ νι, Για νὰ ἰδῇς εἰς τὴ στιγμὴ Τὸ σκοτάδι μου νάρηται Καὶ γλυκὰ νὰ λαμπυρίσω.
- 480. Αἰνίγμα. Τ' ὄνομά μου ἂν παθῆς, Κοινὸν ἄνθρωπος δύο πτώσεις, Μ' ἓνα λάμβδα ἂν ἐνώσης, Εὐκολώτατα θὰ ἰδῇς.
- 481. Αἰνίγμα. Τέσσαρα στοιχεῖα μόνον Λέγουσι πῶς με σχηματίζου Ἐν τσοσῶν ἔξ θὰ εὐρῆς Ἀληθῶς νὰ μὴ ἀπαρτίξου
- 482. Σταυροῦς. Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΓΚΜΟΟΣΣΩ σχηματίζου σταυρὸν μετ' δύο λέξεις, ἔχουτας κοινὸν γράμμα τὸ Μ.

483. Τρίγωνον.
1. Ζῶν εἶνε τὸ πρῶτόν μου, πού εὐκόλα θὰ εὐρῆς.
2. Τὸ δεύτερον δὲ πρῶτος, ὡς κάλλιπα ἤθευρε.
3. Τὸ τρίτον εἶνε σύνδεσμος πού χρόνον φανεροῖται.
4. Τὸ τέταρτον θὰ εὐρῆς σὺ τὸ τρίγωνον τελει.

484. Κεκομμένον Κυδύλλεζον.
1. Ὑπερβολικὰ μ' ἀρᾶσαι τὰς ὠραίας «Ἐπιστολάς»
2. Κάθε τόσον νὰ διαβάξω ἔστ' ἡ Διάπλασις τῶν Παιδῶν.
3. Πόσα βέλτετα μὲνθᾶνω, τί ἐξέχουσι συμβουλάς!
4. Ὅλους ἀλλήθως μαγεύει ὁ συντάκτης αὐτῶν

485. Κρυπτογραφήκον.
1 2 3 4 5 6 7 8 = Ποταμός.
2 7 4 2 8 = Ποτόν.
3 5 7 4 5 = Θηρόν.
4 5 2 8 = Ἰσρόν.
5 7 4 2 8 = Ὅρος καὶ πόλις.
6 5 6 5 7 = Ἐπιφώνημα.
7 2 8 = Νῆσος.
8 3 8 = Ζῶν.

486-487. Μεταμορφώσεις.
1. — Ὁ γυῖρος δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ὄνος.
2. — Ὁ κάπρος δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ταῖρος.

488. Λογοπαίγιον.
Τὶ ἔρχεται μετὰ τὴν ἀσπράχην;

489. Ἀκροστοιχίς.
Τὰ τελικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα διασέμου συγγενέως:
1. Πρῶσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς. 2. Ἐπίρρημα. 3. Σπλάγγων. 4. Θεὸς τῶν Ἀρχαίων.

490. Ἀκροστοιχίς ἐξ ἀντιθέτων.
Νὰ εὐρεθῶν τὰ ἀντίθετα τῶν κατωτέρω λέξεων καὶ ἐκ τῶν ἀρχικῶν αὐτῶν νὰποτελεσθῇ τῶνομα ἀρχαίου Βασιλέως.
Κάτω, Ἄνευ, Βία, Δριστήριος, Σύνολον, Δειλός, Ἀμυθός.

491. Ἑλληποδύμφωνον.
Εἰ-η-σο-ο-α-α-α-σα.

492. Φωνηεντόλιπον.
πρην-τ-πρὸν-μς-πρῆ;

499. Γρίφος.
τί τί τί
ΤΑΙ
ἩΚΑΛ τί ΤΙ ΤΙ τί Χ,Α κρίνον
τί τί

ΛΥΣΕΙΣ
326. Φαρά (φαρ, α). — 327. Μυελός, ὄλος. — 328. Λέσθος, λῆθος. — 329. Ὁ ἀνὴρ.
330. Α Ν Ω Τ Υ Ι
Ρ Ι Μ Ν Κ Ο
ΑΙΑΣ ΑΡΗΑ ΗΠΑΡ
331. Η ΓΥΦ ΚΟΡΑΕ ΓΛΑΥΕ ΓΑΛΟΥΣ ΧΕΛΙΔΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ
332 336. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν γραμμάτων ΜΝ, σχηματίζονται αἱ λέξεις μνήμη ὁ μνῶν, λίμνη, ὄμιος, μνῶ. — 337. Δαιεῖξες Θεῶ ἔλεῶν πτωχῶν. — 338. Ἄθνατον ἔχθραν μὴ φύλαττε θνητὸς ὢν. — 339. Πολλάκις φήμη ἀπατηλὴ τὸ μὴ ὑπάρχον διαλαλεῖ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάττομενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀσυνδρομὰ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Διόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτισσῆς

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 29 Αὐγούστου 1898 **Ἔτος 20^{ον}. — Ἀριθ. 36**

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνεχία ἴδε σελ. 273)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'
Σ Α Λ Ο Σ

Καὶ ὅταν ἀκόμη ὄλοι οἱ παλαιοὶ ναῦται τοῦ Ἀλβράνου θὰ ἦσαν μετ' ἡν γῆμον τοῦ ναυκλήρου καὶ τοῦ ἀρχιμαγέρον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξείδιον, ἂν ἀφῆς οἱ νεοὶ ἀπεφάσιζαν νὰ ἐπιστρέψουν, ἡ ἀντίστασις θὰ ἦτο ἀδύνατος.

Δεκατέσσαρες ἄνδρες, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Δίρκ Πέτερς, τί ἠδύνατο νὰ πρᾶξουν ἐναντίον δεκαεννέα; Ἄλλως τε, ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν πεποθήσιν εἰς ὄλους τοὺς ναῦτας; Δὲν θὰ τους κατελάμβανεν ἀρὰ γε ὁ τρόμος, προκειμένου νὰ προχωρήσουν διὰ τῶν χωρῶν ἐκεῖνων, αἱ ὁποῖαι ἐφαίνοντο ὡς ἐκτὸς τοῦ γήινου πλανήτου; Θάνατῆγον μέχρι τέλους εἰς τὰς ἀκαταπαύστους παρορμήσεις τοῦ Χήρνε καὶ τῶν ὄπαδῶν του; Καὶ δὲν θὰ συνηπίζοντο μετ' αὐτῶν, ἀπατοῦντες τὴν ἐπιστροφὴν;

Καί, διὰ νὰ εἶπω ὀλόκληρον τὴν ἰδέαν μου, ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἴδιος, δὲν θάπέκαμνε παρατείνων τὸ ἄγονον ταξείδιον καὶ δὲν θὰ παρητεῖτο τῆς ἐλπίδος νὰ σώσῃ τοὺς ναῦτας τῆς Ἰάννας; Ἀπειλούμενος ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ χειμῶνος, τοῦ ἀφορήτου φύχους καὶ τῶν φοβερῶν καταγιγῶν, κατὰ τῶν ὁποῖων δὲν θὰ ἠδύνατο νάντισταθῇ ἡ γολέττα του, δὲν θὰ διέτασεν ἐπὶ τέλους τὴν ἐπιστροφὴν; Καὶ τί σημασίαν θὰ εἶχον αἱ διαμαρτυρίαι μου καὶ τὰ ἐπιχειρήματά μου, ὅταν πλέον θὰ ἔμενα μόνος;

« Παρατηρῶ ἓνα πρᾶγμα, κύριε Ζωρλιγκ... »
(Σελ. 282, στήλ. α').

Μόνος; . . . Ὁχι! Ὁ Δίρκ Πέτερς θὰ με ὑπεστήριζε. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ποῖος θὰ ἤθελε νὰ μας ἀκούσῃ;

Ἄν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἐπέμενεν ἀκόμη, ἐνόουν ὁμοῦς ἐπὶ εὐρίσκειτο εἰς τὰ πρόθυρα τῆς τελείας ἀπογοιτησσεως. Ὅπωςδὴποτε ἡ γολέττα δὲν ἐξέκλινε εἰς καὶρὸν παρεξερτέπετο ἡ ἐξεμηνδίζετο ὑπὸ ἀντιθέτων ρευμάτων, τὰ ὁποῖα μετὰ δυσκολίας θὰ ἠδύνατο τις νὰ σημεῖωση ἀκριβῶς εἰς τὸν χάρτην. Δυστυχῶς δὲν ἠδύναμεθα νὰ γνωρίζωμεν, ἂν καὶ πολὺ τὸ ἐπέθυμοῦμεν, ἂν τὸ πλοίαριον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἶχον ἐπιβιβασθῇ ἐκ τῆς νήσου Ἰσάλαλ ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοί του, ὑπέστη τὴν ἐπίδρασιν τοῦτοῦ τοῦ ρευματος ἢ ἄλλου ἀντιθέτου. Δὲν ἔπρεπε δὲ νὰ λησμονώμεν ὅτι ἡ ἐπίδρασις τῶν ρευμάτων θὰ ἦτο ἰσχυροτέρα τῆς τοῦ ἀνέμου, ἐπὶ πλοιαρίου μικροῦ καὶ ἄνευ ἰστιῶν, κινουμένου μόνον διὰ κωπῶν, ὡς ὄλα τὰ πλοίαρια τῶν ἰθαγενῶν.

Ὅπωςδὴποτε, καὶ ὅσον ἀφορᾶ εἰς ἡμᾶς, αἱ δύο αὐταὶ φυσικαὶ δυνάμεις — τὸ ρεῦμα καὶ ὁ ἄνεμος, — συνειργάζοντο ἀπὸ κοινοῦ, διὰ νὰ σπρώχνουν ὀλονέν τὸν Ἀλβράνον πρὸς τὰς ἐσχατίας τῆς πολιτικῆς ζωῆς.

Ὅτω παρήλθεν ἡ 10, 11 καὶ 12 Ἰανουαρίου, χωρὶς νὰ συμβῇ οὐδὲν ἀξιοσημειώτερον, ἐκτὸς μικρᾶς τινος καταπτώσεως τῆς θερμοκρασίας. Ἡ θερμοκρασία τῆς ἀτμοσφαιρας ἦτο ἤδη τεσσαράκοντα ὀκτὼ βαθμῶν (80 89 Κελσ. ἄνω τοῦ μηδενός) ἢ δὲ τῆς θαλάσσης τριάκοντα τριῶν. (Ὁ 56 Κ. ἄνω τοῦ μηδενός). Ὅποια διαφορά πρὸς τὴν θάλασσαν, τὴν ὁποῖαν διέσχιεν ὁ Ἀρθούρος Πόμ, καὶ ἡ θερμοκρασία τῆς ὁποίας ἦτο τόσον ὑψηλὴ, ὥστε — κατὰ τὸ λέγειν του, — ἡ χεὶρ δὲν τὴν ὑπέφερε!

Ἐν τούτοις εὐρισκόμεθα ἀκόμη εἰς τὸ δεύτερον δεκαήμερον τοῦ Ἰανουαρίου θὰ παρήρχοντο δύο μῆνες ἕως οὗ ἤθελε φθάσῃ ὁ χειμῶν, νὰ θέσῃ εἰς κίνησιν τοὺς ὄγκους, νὰ συμπῆξῃ τοὺς πελωρίους ὄγκους τοῦ παγοφράγματος νὰ στερεοποιήσῃ τὰ ὑγρά πεδία τοῦ Ἀνταρκτικοῦ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ βεβαία ἡ ὑπαρξὶς θαλάσσης ἀπαγοῦς κατὰ τὸ θέρος, μεταξύ τοῦ ἑβδομηκοστοῦ δευτέρου καὶ τοῦ ὄγδοηκοστοῦ ἑβδόμου παραλλήλου.

Τὴν θάλασσαν ταύτην διέπλευσαν εἰς διάφορα σημεῖα τὰ πλοῖα τοῦ Βέδδελ, ἡ Ἰάνα καὶ ὁ Ἀλβανος. Τοιαύτη θάλασσα ὑπάρχει καὶ εἰς τὰς χώρας τοῦ βορείου πόλου διὰ ποῖον λόγον λοιπὸν ὁ νότιος θὰ ἔσταντο τοῦ προνομίου τούτου;

Τὴν 13 Ἰανουαρίου συνῆψα μετὰ τοῦ ναυκλήρου συνομιλίαν, ἥτις ἐδικαιολόγησε τοὺς φόβους μου ὡς πρὸς τὰς δυσμενεῖς διαθέσεις τοῦ πληρώματος.

Οἱ ἄνδρες ἐπρογευματίζον κάτω, ἐκτός τοῦ Δράκ καὶ τοῦ Στέρν, οἱ ὅποιοι τὴν στιγμήν ἐκείνην ἦσαν τεταγμένοι εἰς ὑπηρεσίαν. Πλισίστιος ἡ γολέττα διέσχισε τὴν γαλιναϊάν θάλασσαν. Ὁ Φράνσης ἴστατο παρὰ τὸν τροχὸν τοῦ πηδαλίου.

Περιεπάτων μεταξύ τῶν δύο ἰσθμῶν, παρατηρῶν τὰ σημεῖα τῶν θαλασσιῶν πετρηῶν, τὰ ὅποια ἄπλετων ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς μου, ἐμβάλλοντα κρωγμοὺς ὀξεῖς. Τινὰ ἐξ αὐτῶν ἴστατο ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν κεραιῶν. Τ' ἀφίναμεν ὁμοῦ ἐντελῶς ἀνενόηχτα. Τὸ κυνήγιόν των θὰ ἦτο σκληρότης ἀνωφελῆς, διότι τὸ τραχὺ καὶ δύσοσμον κρέας των δὲν τρώγεται κατ' οὐδένα τρόπον.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην μ' ἐπλησίασεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ἐκύταξε τὰ πρηνὰ καὶ μοι εἶπε:

— Παρατηρῶ ἕνα πρᾶγμα, κύριε Ζώρλιγκ. Τὰ πουλιὰ δὲν πηγαίνουν πλέον κατ' εὐθεῖαν πρὸς νότον, ὅπως ἔκαμναν ἕως τώρα. Μερικὰ φαίνονται ἔτοιμα νὰ διευθυνθοῦν πρὸς βορρᾶν.

— Τὸ παρετήρησα κ' ἐγὼ, Οὐρλιγκερλῆ!

— Προσθέτω μάλιστα, κύριε Ζώρλιγκ, ὅτι κ' ἐκεῖνα ποῦ ἔχουν ὑπάγη ἐκεῖ κάτω, γρήγορα θὰ γυρίσουν.

— Καὶ τί συμπεραίνειτε ἀπὸ αὐτό;

— Συμπεραίνω ὅτι ἐμυρίσθησαν τὸν χειμῶνα...

— Δὲν το πιστεύω, ναύκληρε. Εἶνε ἐνωρὶς ἀκόμη, διὰ νὰ συλλογισθοῦν τὰ πτηνὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς θερμότερα μέρη. Μήπως ἕως τὸν Μάρτιον τὰ πλοῖα δὲν εἴμποροῦν νὰ ταξειδεύουν εἰς τὰς ἀνταρκτικὰς θαλάσσας;

— Ὅχι, τὸσω ψηλά! ἀπεκρίθη ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ὅχι ἕως ἐδῶ πέρα! Ἐπειτα ὑπάρχουν καὶ πρῶμοι χειμῶνες, κα-

θὼς ὑπάρχουν καὶ πρῶμα καλοκαίρια. Τὸ καλοκαίρι ἐφέτος μᾶς ἦλθε δύο μῆνες γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ συνειθισμένον γι' αὐτὸ φοβοῦμαι μήπως καὶ ὁ χειμῶν ἔλθῃ πρῶμοις.

— Πολὺ πιθανόν, ἀπεκρίθη. Ἀλλὰ τί μας μέλει, ἀφ' οὗ τὸ ταξειδί μας θὰ τελειώσῃ μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας τὸ πολὺ.

— Ἄν δὲν μας τύχῃ πρωτότερα κανένα ἐμπόδιον, κύριε Ζώρλιγκ.

— Καὶ σὰν τί ἐμπόδιον;

— Παραδείγματος χάριν καμμία μεγάλη στερεῖα, πρὸς νότον, ποῦ νὰ μας κλείσῃ τὸν δρόμον.

— Καὶ αὐτὸ πιθανόν.

— Ὅσο γιὰ ἐκεῖνες τὰς χώρας, ποῦ εἶδε ἀπὸ μακρῶν ὁ Δίρκ Πέτερς, δὲν το πολυπιστεύω πῶς ἔμπορεῖ νὰ κατέφυγαν ἐκεῖ οἱ ἄνδρες τῆς Ἰάνας...

— Διατί;

— Διότι ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ, ὁ ὅποιος δὲν θὰ εἶχε ἐστὴν διαθέσιν του παρὰ ἕνα πλοῖαριον πολὺ-πολὺ μικρόν, δὲν θὰ ἔμπορουσε ποτὲ νὰ προχωρήσῃ τὸσω μακρῶν σὲ τέτοια πέλαγα...

— Αὐτὸ δὲν ἔμπορῶ νὰ το ἐπιβεβαιώσω, οὔτε νὰ το ἀρνηθῶ. Ἀλλὰ τί παράδοξον νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ ἔμπορεσε νὰ φθάσῃ σὲ κανένα μέρος, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ρεύματος; Δὲν πιστεύω δὲ νὰ ἔμεινε ὀκτὼ μῆνας μέσα εἰς τὸ πλοῖαριόν του! Κάπου θὰ πεδιβάσθῃ, εἴτε εἰς καμμίαν νῆσον, εἴτε εἰς καμμίαν ἥπειρον. Καὶ ἰδοὺ διατί πρέπει νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὰς ἐρεῦνας μας.

— Βέβαια... ἀλλὰ ὅλοι δὲν ἔχουν τὴν ἴδια γνώμη, ἀπήντησεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, κινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Τὸ γνωρίζω, ναύκληρε, καὶ ἀνησυχῶ. Ἡ δυσανεξία αὐξάνει;

— Ἐστὶ φοβοῦμαι, κύριε Ζώρλιγκ! Ἡ ἰδέα ὅτι ἐκέρδισαν κάμποσα δολλάρια, καὶ ἡ ἐλπὶς ὅτι θὰ κερδίσουν τὰ διπλά, δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ παράπονα τῶν ναυτῶν. Καὶ ὅμως ἡ δωρεὰ σὰς ἦτον τὸσον γενναία, ποῦ ἔπρεπε νὰ τοὺς δέσῃ ὅλους. Ἀπὸ τὴν νῆσον Τσάλαλ ὡς τὸν πόλον, — ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι φθάνομεν ἕως ἐκεῖ, — εἶνε ἕξ μῶνρες. Λοιπὸν, ἕξ μῶνρες ἀπὸ δύο χιλιάδες δολλάρια ἢ μία, μᾶς κάνουν δώδεκα χιλιάδες δολλάρια διὰ τριάκοντα ἀνθρώπους, μ' ἄλλους λόγους τετρακόσια δολλάρια γιὰ τὸν καθένα. Δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα! Καὶ ὅμως ἐκεῖνος ὁ καταραμένος ὁ Χῆρνε τοὺς γυρίζει ὀλοένα τὰ μυαλά, ποῦ θὰ ἰδοῦμε καμμία μέρα ἐκεῖνο που δὲν θέλομε!

— Ὁ Χῆρνε εἴμπορεῖ νὰ γυρίσῃ τὰ μυαλά τῶν νεοσυλλέκτων. Οἱ παλαιοὶ ὅμως ναῦται...

— Χμ! εἶνε καὶ ἀπ' αὐτοὺς τρεῖς τέσσαρες, ποῦ ἄρχισαν νὰ το συλλογίζωνται... καὶ νὰ μὴ βλέπουν μὲ τὸσω

καλὸ μάτι τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ τριξιδίου.

— Νομίζω ὅμως ὅτι ὁ πλοῖαρχος Ἄν Γκὺ καὶ ὁ ὑποπλοῖαρχος ἔμποροῦν νὰ τοὺς ἐπιβλήσῃν.

— Ὅθ' ἰδοῦμε, κύριε Ζώρλιγκ! Ἐπειτα δὲν εἴμπορεῖ νὰ βαρεθῇ ὡς τὸ τέλος καὶ ὁ ἴδιος ὁ πλοῖαρχος, νὰ τὸν ροβίσῃ ἡ εὐθύνη ποῦ ἔχει παρῆ ἐπάνω του, καὶ νὰ φάσῃ ἐστὴν μεσῇ τὸ ταξειδί;

Ναί! αὐτὸ ἀκριβῶς ἐφοβοῦμαι κ' ἐγὼ.

— Ὅσο γιὰ τὸν φίλον μου Ἐνδρόκωτον, ἐξακολούθησεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, εἴμπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ γι' αὐτόν, ὅπως καὶ γιὰ μένα τὸν ἴδιον. Εἴμασθε ἔτοιμοι νὰ πάμε καὶ ἐστὴν ἄκρῃ τοῦ κόσμου, — ἂν ὁ κόσμος ἔχῃ ἄκρῃ, — φθάνει νὰ το θέλῃ ὁ πλοῖαρχος. Ἀλλὰ ἐμεῖς οἱ δύο καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς, εἴμποροῦμεν νὰ κάμωμεν καλά τοὺς ἄλλους;

— Διὰ τὸν Δίρκ Πέτερς τί λέγουσιν ἠρώτησα.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐπάνω του ῥίχνουν ὄλοι τὰ κατάβαρα. Αὐτός, λέγουσιν, εἶνε ἡ αἰτία ποῦ βασανίζονται τώρα. Ἄν δὲν ἦταν νὰ πῆ πῶς ὁ Ἀρθούρος Πύμ ζῆ ἀκόμη, θὰ εἴχαμε πεῖα γυρίσῃ. Ἐστὴν ἀρχῇ, καθὼς ζεῦρετε, τὸν ἔβλεπαν ὄλοι μὲ περιέργεια. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν τοῦ Μαρτίνου Χόλτ, ἄρχισαν νὰ τὸν βλέπουν μὲ συμπάθεια. Ἀλλὰ τώρα, ἂν, τώρα εἶνε ὀλωσθίλου διαφορετικὰ. Σὰς εἶπα, νομίζον πῶς αὐτὸς τὰ πταίει ὄλα... Καὶ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε Ζώρλιγκ, φοβοῦμαι μήπως τοῦ παίξουν καμμία μέρα κανένα ἀσχημὸ παίξιδι.

— Ὁ Δίρκ Πέτερς θὰ ὑπερασπίσῃ καλά τὸν ἑαυτόν του. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ποῦ τολμήσῃ νὰ τὸν ἐγγίξῃ!

— Βέβαια! νὰ πῆσῃ κανεὶς ἐκεῖ νὰ τὰ χέρι, δὲν εἶνε εὐχάριστο πρᾶγμα... Ἀλλ' ἂν τὸν ριχθοῦν ὄλοι μαζί, τί θὰ κάμῃ; Τὸν πιάνουν καὶ σοῦ τὸν ῥίχνουν ἐπὶ τὸ ἀμπάρι μιὰ χαρὰ!

— Τελοσπάντων, ἐλπίζω νὰ μὴ φθάνουν τὰ πρᾶγματα ὡς ἐκεῖ, ναύκληρε! Ἐπειτα ἔχω πεποίθησιν, ὅτι σὺ θὰ φανῆς ἰκανὸς νὰ προλάβῃς κάθε ἀπόπειραν ἐναντίον τοῦ Δίρκ Πέτερς. Νὰ κατηχῆς συχνά, νὰ νουτεῖς τοὺς ἀνθρώπους σου. Δόσε τους νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἔχουν ἀκόμη καιρὸν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Φαλκλάνδην πρὶν τελειώσῃ τὸ καλοκαίρι. Ἡ δυσανεξία τοῦ πληρώματος δὲν πρέπει νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν πλοῖαρχον ὡς πρόσφαις, διὰ νὰ διατάξῃ τὴν ὑποχώρησιν!

— Ἐχετε πεποίθησιν εἰς ἐμέ, κύριε Ζώρλιγκ! Θὰ σὰς δουλεύσω ὅσον ἐμῶν καλλίτερα.

(Ἐπειτα συνέχισεν)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΟΙΤΗΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΘΕΑΑ νὰ γνωρίσετε ὀλίγον ἕνα νεαρὸν φίλον μου... Νὰ σὰς τον συστήσω; Ἰδοὺ. Ὁνομάζεται Πολύβιος. Ἀριθμεῖ δεκαεξ Μαιούς, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγους μόνον ἐφώτασεν εἰς τοὺς ἀθηναϊκοὺς κήπους, διότι ὁ πατήρ του εἶνε Ἀξιωματικός, καὶ ὡς τώρα μετετίθετο ἀπὸ ἐπαρχίας εἰς ἐπαρχίαν. Ὁ φίλος μου ὁμοῦ καναχάται ὅτι ἐγεννήθη ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς μίαν μετρίαν καὶ παλαιὰν οἰκίαν τῆς Πλάκας, τὴν ὅποιαν μοῦ εἶδειξε κάποτε, ψιθυρίζας μὲ συγκίνησιν: «Ἐδῶ — μέσα ἐπρωτοεῖδα τὸ φῶς.» — Ὁ χαρακτηρισμὸς του περιλαμβάνει πολλὰ καὶ διάφορα εἶδη: εἶνε εὐμορφος, εὐσωμος, εὐκίνητος, εὐφυής, εὐμαθής. Διὰ τοῦτο ἤκουσεν ἕως τώρα καὶ πολλὰ εὐγε, ἐλπίζω δὲ εἰς τὸ μέλλον θάκουσῃ ἀκόμη περισσότερα. Προπαντὸς ὁμοῦ εἶνε εὐπρεπῆς εἰς τοὺς τρόπους καὶ εἰς τὴν ἐνδυμασίαν· μοῦ ἤρεσε δὲ πάντοτε νὰ τὸν βλέπω μὲ τὰ εὐμορφα ναυτικά του, — βαθυκόκκινα τὸν χειμῶνα, λευκότερα, τὸ καλοκαίρι, — καὶ μὲ μίαν ναυτικὴν ψάθαν, τὸ πλατὺ χέλιος τῆς ὁποίας ἀνεβίβαζεν ἀπὸ πίσω καὶ κατέβαζεν ἀπ' ἐμπρός, διὰ νὰ τοὺς σκιάζῃ τὸ πρόσωπον μὲ μίαν χάριν ὀλωσθίου, ἰδιαιτέρην.

Καὶ τὸσον τὸν εἶχα συνειθίσῃ ἔτσι, ὅστε ὁμολογῶ ὅτι ἐπαραξενεύθηκα ὄχι ὀλίγον, ὅταν τὸν συνήντησα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μὲ πολιτικὴν ἐνδυμασίαν, τέλειον λιμοκονοντοροάκον, — ὅπως λέγομεν ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, — μὲ χρωματιστὸν ὑποκάμισον, μὲ μαύρην μεταξωτὴν ζώνην καὶ... μ' ἕνα μπαστοναίμει εἰς τὸ χέρι.

— Λαμπρά! τοῦ ἐφώναξα, μόλις τὸν ἀνεγνώρισα. Τώρα δὲν σου λείπει, παρὰ τὸ τσιγάρο!

— Ὅχι, δά, κύριε Φαίδων! ἀπήντησεν ὁ Πολύβιος κατακόκκινος. Δὲν ἦλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα του.

— Καὶ εὐχομαι νὰ μὴ ἔλθῃ ποτέ, εἶπα ἐγὼ. Ἀλλὰ πῶς; ἐβγαλες ἀπὸ τὰ ναυτικά;

— Μὰ τί; δὲν το ζεῦρετε;

— Ὅχι. Τί συμβαίνει;

— Ἄ, δὲν το ζεῦρετε! Τότε ἔχετε δικὸν νάπορητε. Λοιπὸν πρέπει νὰ σὰς πῶ: πρῶτον ἐπάτησα εἰς τὰ δεκαεπτά.

— Δεύτερον;

Ὁ Πολύβιος ἔλαβεν ὑφὸς σοβαρὸν καὶ ἐπίσημον:

— Δεύτερον, εἶπε, ἂν καὶ μοι φαίνεται αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτον καὶ κύριον... τώρα εἶμαι Φοιτητής!

Καὶ ἐπρόφερε τὴν λέξιν μὲ τόσην ἔμφασιν, ὡς νὰ ἔλεγε τούλάχιστον: Τσάρος!

— Ἄ, ἔτσι; εἶπα μὲ τὴν ἴδιαν σοβαρότητα, ὡς θαμβωθείς ἀπὸ τὸν τίτλον, διὰ νὰ μὴ δυσανεξίσῃ τὸν νεαρὸν μου φίλον. Τὸ ἤξευρα ὅτι θὰ τελεῖσθαι φέτος τὸ Γυμνάσιον, ἀλλ' αὐτὴν τὴν στιγμήν τὸ εἶχα λησμονήσῃ. Λοιπὸν Φοιτητής, εἶ; Καὶ εἰς ποίαν σχολήν;

— Εἰς τὴν Ἰατρικὴν, ἀπήντησεν ὁ Πολύβιος· μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἐγγραφῶ εἰς τὴν Ἰατρικὴν.

— Χαίρω πολὺ, εἶπα. Βλέπω δὲ ὅτι ἤρχισες νὰ προετοιμάζεσαι ἐνωρὶς... ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν. Τώρα ἔχεις τελείως τὸ ὑφὸς καὶ τὴν περιβολὴν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ πολίτου. Ὑποθέτω μάλιστα ὅτι ἡ μεταμόρφωσις δὲν σου ἔδωκε μεγάλον κόπον. Τί εὐκολώτερον τρόποντι παρὰ νὰ γίνῃ ἡ βλούζα σακάκι, καὶ νὰ κρατήσῃ τὸ χέρι ἕνα εὐλύγιστον μαστουναίμει!... Ὅσο γιὰ τὸ καμάρι, διὰ τὴν μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἐκοπιάσες πολὺ νὰ τὴν ἀποκτήσῃς, εἶ; Ἀλλὰ δὲν μὲ λείγεις καὶ ἕνα ἄλλο, Πολύβιε! ἔκαμες ἐπίσης καὶ τὴν ἐσωτερικὴν προετοιμασίαν; ἐφρόντισες ἐπίσης καὶ διὰ τὴν ἐσωτερικὴν περιβολὴν;

Ὁ Πολύβιος ἐκοκκίνισεν ἀκόμη περισσότερο καὶ ἐφάνη ἐκπλησσομένης εἰς ἄκρον. Κάτι ἐνόησε. Κάτι δὲν ἐνόησε, καὶ μὲ δισταγμὸν ἀπήντησεν:

— Ἄν ἐμελέτησα, λέγετε;... Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐμελέτησα ἀρκετὰ νομίζω, ὅτι εἶμαι ἀρκετὰ προπαρασκευασμένος... Ἄμα ἔχῃ κανεὶς Ἀπολυτῆριον τοῦ Γυμνασίου μὲ λίαν καλῶς.

— Ὅχι, δὲν σ' ἐρώτησα αὐτό. Ἡξεύρω πολὺ καλά ὅτι ἦσουν ἐπιμελῆς μαθητής. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ. Ἐπιμελῆς μαθητὴν πρέπει νὰ εἶνε ὄλοι: κ' ἐκεῖνοι ποῦ θὰ γίνουν ἐπιστήμονες, κ' ἐκεῖνοι ποῦ θὰ γίνουν βιομήχανοι κ' ἐκεῖνοι ποῦ θὰ γίνουν ὑπάλληλοι, κ' ἐκεῖνοι ποῦ θὰ γίνουν συγγραφεῖς. Ἀλλὰ διὰ καθέν ἀπὸ τὰ διάφορα στάδια, ἀπαιτεῖται διαφορετικὴ, ἰδιαιτέρα προετοιμασία. Σὺ λοιπὸν, ὁ ὅποιος θὰ γίνῃς ἐπιστήμων, ἱατρός, τὴν ἔκαμες αὐτὴν τὴν προετοιμασίαν;

— Τώρα δὲν ἐννοῶ τίποτε, κύριε Φαίδων!

— Θὰ σε κάμω νὰ ἐννοήσῃς. Ἐν πρώτοις διατί θὰ γίνῃς ἱατρός καὶ ὄχι δικηγόρος;

— Ὅσο! ἔκαμεν ὁ Πολύβιος μορφάζων. Δικηγόροι εἶνε τὸσω πολλοὶ! Θὰ

μου πῆτε ὅτι καὶ γιατροὶ τὸ ἴδιο... Ἀλλ' ἐγὼ σκοπεύω νὰ γίνω στρατιωτικὸς ἱατρός. Ὁ πατέρας μου ἤθελε νὰ με κάμῃ ἀξιωματικόν ἢ μητέρα μου ἤθελε νὰ γίνω ἐπιστήμων. Ἐστὶ ἐσυμβιβάσθησαν καὶ τὰ δύο! θὰ εἶμαι καὶ ἀξιωματικός, καὶ ἱατρός.

— Ἡ ἀπάντησίς σου, Πολύβιε, δὲν με ἱκανοποιεῖ καθόλου. Εἰπέ μου τούλάχιστον: Ἐεῦρετε διατί οἱ νέοι σπουδάζουν ἐπιστήμας;

— Ἀπλούστατα! Διὰ νὰ λάβουν μίαν ἡμέραν ἕνα στάδιον, διὰ νὰ κερδίσουν χρήματα.

— Ὑπάρχουν ὅμως πολλοὶ παντοπῶλαι, οἱ ὅποιοι κερδίζουν ἀσυγκρίτως περισσότερα ἀπὸ πολλοὺς ἱατροὺς καὶ δικηγόρους!

— Ναί, ἀλλὰ μὴ βάζετε!... εἶνε, βλέπετέ, ἡ εὐγένεια τοῦ ἐπαγγέλματος... ἡ δόξα.

— Ὅσοτε λοιπὸν σπουδάζει κανεὶς ἐπιστήμων ὄχι μόνον διὰ χρήματα, ἀλλὰ καὶ διὰ δόξαν... Πολύβιε, αἱ ἀπαντήσεις σου δὲν με ἱκανοποιοῦν καθόλου. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔκαμες τὴν προετοιμασίαν ποῦ ἐννοῶ.

— Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ σὰς ἀπαντήσω;

— Ἄ, νὰ το! Ἄν εἶχες κάμῃ τὴν προετοιμασίαν ποῦ σου λέγω, θὰ ἤξευρες τί ἔπρεπε νὰ ἀπαντήσῃς. Καὶ ἐπειδὴ τώρα δὲν ἔχω καιρὸν νὰ μείνω περισσότερο μαζί σου, καὶ ἐπειδὴ τὸ ζήτημα εἶνε πολὺ σπουδαῖον, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ γράψω εἰς τὸ προσεχές φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» μίαν Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολήν, καὶ νὰ σοῦ τὰ εἶπω ὄλα. Κατ' αὐτόν τὸν τρόπον θὰ τ' ἀκούσουν καὶ ὄλοι ὅσοι ἔγιναν ἡ ἐτοιμάζονται νὰ γίνουν φοιτηταί. Καλὴν ἐντάμωσιν!

Τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὅποιαν ὑπεσχέθην εἰς τὸν Πολύβιον, ἡ σημερινή μου εἶνε ἀπλὴ προεσαγωγὴ. Τὸ ζήτημα θὰ το ἐξετάσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

Ὁ Ἀρλεκίνος ἦτο παιδίον πτωχότατον· ἀλλὰ τὸσον ἐξυπνον, τὸσον ἀγαθόν, τὸσον ἐπιμελές, ὅστε οἱ διδάσκαλοι τοῦ τὸν ὑπεραγαποῦσαν καὶ οἱ συμμαθηταί τοῦ τὸν ἐλάτρευαν.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, — ὅτι θὰ σὰς διηγηθῶ συνέβῃ εἰς μίαν πόλιν τῆς Ἰταλίας πρὸ πολλῶν-πολλῶν ἐτῶν, — ἦτο συνήθεια νὰ χαρίζουν οἱ γονεῖς εἰς τὰ παιδιά των μίαν καινούργιαν φορεσίαν διὰ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῆς Ἀποκριᾶς.

Καὶ ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας ἄλλη ὁμιλία δὲν ἐγένετο εἰς τὸ Σχολεῖον. Κάθε

παιδί ἔλεγεν ἀτελείωτα διὰ τὸ χρώμα καὶ διὰ τὸ σχῆμα, τὸ ὅποιον θὰ εἶχε τὸ νέον ἀποκρηάτικον φέρεμά του, διὰ τὴν ἀνυπομονησίαν μὲ τὴν ὁποίαν τὸ ἐπερίμενε, διὰ τὴν ἐντύπωσιν ποῦ ὠνειρεύετο νὰ κάμῃ.

Μόνον ὁ καίμενος ὁ Ἀρλεκίνος δὲν ἔλεγε τίποτε.

— Πῶς ; ἐσὺ δὲν ἐδιάλεξες ἀκόμη τὸ ὄψασμα ; τὸν ἠρώτησε μίαν ἡμέραν ἕνας ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς του. Δὲν μας εἶπες τίποτε διὰ τὸ φέρεμά σου !

— Καὶ τί νὰ σας πῶ ; ἀπήντησε μελαγχολικῶς ὁ Ἀρλεκίνος. Δὲν ἔχω νὰ σας πῶ τίποτε. Οἱ γονεῖς μου εἶνε πτωχοί, καὶ φέτος δὲν ἔχουν νὰ μου κάμουν καινούργιον φέρεμα.

Οἱ συμμαθηταὶ του τὸν ἐλυπήθησαν πολύ. Ἐκαμαν μεταξύ των ἐν μικρὸν συμβούλον, καὶ ὕστερα πάλιν τὸν ἐπλησίασαν καὶ του εἶπαν :

— Ἔννοια σου, Ἀρλεκίνε ! Ἐμεῖς εὐρήκαμεν τρόπον νὰ ἔχῃς καὶ σὺ τὸ φέρεμά σου. Μὴν λυπᾶσαι !

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, καθὲν ἀπὸ τὰ παιδιά ἔφερε καὶ ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἀρλεκίνον ἀπὸ ἕνα κομμάτι ὀφάσματος, ἀπὸ τὸ φέρεμα ποῦ του ἔρραπταν.

— Νά, αὐτὸ μοῦ ἐπερίσσευσεν, ἔλεγεν ὁ ἕνας.

— Νά, αὐτὸ μοῦ ἐπερίσσευσεν, ἔλεγεν ὁ ἄλλος.

Φυσικὰ τὰ τεμάχια αὐτὰ ἦσαν διαφόρων χρωμάτων καὶ διαφόρων ποιότητων. Ἄλλ' ὁ Ἀρλεκίνος τὰ ἐδέχθη μὲ ὄλην τὴν προθυμίαν καὶ μὲ ὄλην τὴν εὐγνωμοσύνην πτωχοῦ καὶ καλοῦ παιδιοῦ, ὅπως ἦτον. Ἦτο δυνατόν νὰ δυσαρεστήσῃ τοὺς ἀγαπητοὺς του φίλους :

Τὴν Κυριακὴν τῆς Ἀποκρηᾶς ὁ μικρὸς Ἀρλεκίνος ἐφάνη εἰς τοὺς δρόμους μ' ἕνα φέρεμα περιέργον, πρωτοφανές, πρωτοτυπώτατον, διότι ἦτο σχηματισμένον ἀπὸ τετράγωνα παντὸς χρώματος καὶ πάσης ποιότητος... Ἀλλὰ δὲν φαντάζεσθε τί ἐντύπωσιν ἔκαμεν αὐτὸ τὸ ἀποκρηάτικον φέρεμα ! Κατένε ἀπὸ τὰ πλουσιόπαιδα δὲν ἐπρόσεξεν ὁ κόσμος, ὅσον τὸν πτωχὸν Ἀρλεκίνον μὲ τὰ πολυχρώμα τετράγωνα. Τὸν ἐνθυμοῦντο ὅλον τὸν χρόνον, καὶ τὴν ἄλλην ἀποκρηᾶν ἐφάνησαν πολλὰ φορέματα, κατεσκευασμένα—ἀλλὰ ἐπιτηδες τώρα πλέον—μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. Τὸν ἄλλον χρόνον ἀκόμη περισσότερα, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἀποκρηάτικον φέρεμα τοῦ Ἀρλεκίνου ἔγινε τοῦ συρμού καὶ διεδόθη εἰς ὄλην τὴν Ἰταλίαν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς ὄλην τὴν Εὐρώπην.

Οὕτως ἡ ἀρελὴς εὐεργεσία τῶν παιδίων πρὸς τὸν πτωχὸν συμμαθητὴν των ἔζησε, ζῆ ἀκόμη καὶ θὰ ζῆσῃ αἰωνίως. Ἐκαμε δὲ καὶ περιφρονοῦν τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρλεκίνου, διότι ἔκτοτε ὄχι μόνον τὰ

πασίγνωστα φορέματα τῆς Ἀποκρηᾶς, τὰ ἀποτελούμενα ἀπὸ διάφορα κομμάτια, ὀνομάζονται « Ἀρλεκίνοι » ἀλλὰ καὶ ἐν εἶδος φαγητοῦ, μὲ πολλὰ καὶ διάφορα ἀρτύματα, ἐπίσης γνωστὸν καὶ διαδομένον.

Τὸ ἐφαντάζοντο ποτὲ τὰ καλὰ παιδάκια τοῦ σχολείου, ὅταν ἔδιδαν τὰ κομμάτια των εἰς τὸν Ἀρλεκίνον ;

KIMON ALKIANE

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ
ROBINSONES ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνεχία ἴδε σελ. 277)

« Πότε λοιπὸν ἔρχεται ὁ κύριος Γαζῆς ; ἠρώτησεν εἰς τὸ γεῦμα ὁ θεὸς τὸν ἀνεψιὸν του Ἰουλίον » σοῦ ἔγραψε ; — Μάλιστα, θεῖέ μου ἂν ἐπιστρέψῃ τὴν Κυριακὴν ἢ διμηνος ἄδεια τὴν ὁποίαν τοῦ ἐδώσατε, λήγει ἰσα-ἰσα τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

— Καὶ ποῦ ἐπῆγε ; — Εἰς τὴν Βρετανίαν. Ἐκεῖ τελειοῦν πάντα ὅλα του τὰ ταξείδια.

— Πῶς ἐπέρασε ; — Δισοκέδασε λαμπρὰ. Μοῦ γράφει ὅτι ἅμα ἔλθῃ θὰ μας τὰ διηγηθῇ ὅλα.

— Χαίρω πολύ, ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι τὴν ἔλλειψιν τοῦ καλοῦ καὶ ἀξίου αὐτοῦ νέου.

— Μὲ τί εὐκολίαν ὅμως χαρίζεις τὴν συμπάθειάν σου ! εἶπε τότε ἡ κυρία Δούμανη. Ἦ πολλὴ σου καλωσύνη σὲ κάμνει νὰ τοὺς βλέπῃς ὅλους καλοῦς.

— Καὶ ὅμως σπανίως ἀπατώμαι, ἀπήντησεν ὁ κύριος Δούμανης. Ἐπειτα διὰ τὸν κ. Γαζῆν εἶχα τὰς καλλίστας συστάσεις, ὅταν τὸν προσέλαβα ὡς παιδαγωγὸν τοῦ Ἰουλίου σου. Ὁ φίλος μου Πιμάλης μοῦ ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ. Εἶνε, καθὼς ἤξεύρεις, υἱὸς ἐνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπίνγη. Ἦτο καὶ αὐτὸς σηματοφόρος ἀλλὰ παρητήθη, χάριν τῆς χήρας καὶ πτωχῆς μητρός του, ἅμα εἶδεν ὅτι ὡς παιδαγωγὸς τοῦ Ἰουλίου θὰ εἶχε μεγαλύτερον μισθόν. Καὶ πραγματικῶς, ἕνας σηματοφόρος δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ πέντε χιλιάδας φράγκα τὸν χρόνον, ὅσα τοῦ δίδω ἐγώ !

— Μὲ τέτοιον μισθὸν καὶ ποῖος δὲν θὰ ἐδέχετο ; ἀντεῖπε πάλιν ἡ κυρία Δούμανη.

— Καὶ ὅμως ἀμφιβάλλω ἂν ἄλλος υἱὸς θὰ ἐδέχετο νὰ θυσιάσῃ τὸν βαθμὸν του καὶ τὴν φιλοδοξίαν του, χάριν τῆς μητρός του. Εὐχομαι μάλιστα νὰ δειχθῇ καὶ πρὸς σὲ ὁ υἱὸς σου, ὁποῖος ἐδείχθη ὁ κ. Γαζῆς πρὸς τὴν μητέρα του... Τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι τὴν ἔχασε καὶ αὐτὴν τὸ παρελθὸν ἔτος.

— Βλέπω ὅτι σὲ πειράζω πάντοτε

τὰ λόγια μου, Εὐσέβιε. Καὶ ὅμως δὲν τα λέγω μὲ τέτοιον σκοπὸν.

— Ὡ, τὸ πιστεῦω, ἀπήντησεν ὁ κ. Δούμανης. Τελοσπάντων τὴν προσεγγίσει Κυριακὴν θὰ εἶνε ἐδῶ ὁ κ. Γαζῆς, καὶ ὁ Ζοζὸς θὰ μας σερβίρῃ εἰς τὸ τραπέζι τὸ πειρὸ παλαιὸν κρασί, διὰ νὰ ἐορτάσωμεν τὴν ἐπάνοδον τοῦ καλοῦ μου φίλου !

Ὁ Ζοζὸς ἐνευσε διὰ τῆς κεφαλῆς, ὅτι θὰ ἐξετέλει πολὺ εὐχαρίστως τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου του, διότι καὶ αὐτὸς ἀγαποῦσε πολὺ τὸν παιδαγωγόν.

Ὁ Ζοζὸς, ἀπὸ μικρὸς ὑπηρετῶν εἰς τὴν Λάνδην, πιστὸς ὡς σκύλος καὶ ἀφωσιωμένος εἰς τὸν κύριόν του, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ χωρὶς αὐτόν, εἶχεν ἀποκτήσῃ πλέον τὸ δικαίωμα νὰ ὀμιλῇ ἐλευθέρως καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην του διὰ κάθε τί. Μίαν ἑσπέραν λοιπὸν, ἐνῶ ἐξέδιδε τὸ κύριόν του, ἠρώτησε :

— Δέν σας φαίνεται, κύριε, ὅτι ὁ Γιαννάκης εἶνε πολὺ εὐμορφὸν παιδί ;

— Ναί... βέβαια... Ἀλλὰ γιατί μ' ἐρωτᾷς ; Σὺ ὅταν ὀμιλῆς, ἔχεις πάντοτε τὸν σκοπὸν σου.

— Νὰ γιατί σας ἐρωτῶ, κύριε. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ Γιαννάκης εἰμπορεῖ ἐξαίρετα νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὸ τραπέζι. Ἄν τον μάθω νὰ διδῇ καὶ νὰ σηκῶν τὰ πιάτα, θὰ ἔχω τώρα ἕνα βοηθόν, καὶ ἂν ἀργότερα σπάσω κανένα χέρι ἢ κανένα πόδι...

— Καὶ γιατί προμαντεύεις τέτοια κακά ; ἠρώτησε γελῶν ὁ κύριος Δούμανης.

— Μὰ ἤξεύρω κ' ἐγώ, κύριε, τί εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ ! Ἄνθρωποι εἴμεθα... Τελοσπάντων, ἂν πάθω τίποτε, ὁ Γιαννάκης θὰ με ἀντικαταστήσῃ ὁλοσδιόλου.

— Ἔστω, ἀπήντησεν ὁ οἰκοδεσπότης. Ἄν καὶ δὲν εὐχομαι νὰ πάθῃς τίποτε, σοῦ δίδω τὴν ἄδειαν νὰ διδάξῃς τὸν Γιαννάκη πῶς σερβίρουν καὶ νὰ τον ἐγκαταστήσῃς ὡς βοηθόν σου εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Καθὼς εἶνε ἔτσι μικροῦτσικος, εὐμορφος καὶ μὲ καλοὺς τρόπους, θὰ κάμῃν ὥραιον φιγούραν.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ζοζὸς ἤνοιξε τὸ στόμα του τόσο καὶ ἄλλο τόσο, διὰ νὰ τον εὐχαριστήσῃ, ὁ κύριος Δούμανης, ὁ ὁποῖος ἦτο εὐθυμότατος τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, ἐξηκολούθησε :

— Πρόσεξε ὅμως, νὰ μὴ σου βάλῃ ὁ Γιαννάκης κατὰ λάθος, κανένα πιάτο 'ς τὸ στόμα, γιατί θὰ περάσῃ ὀλόκληρον καὶ θὰ χαθῇ !

Καὶ τοῦτο ἐφάνη εἰς τὸν ἀγαθὸν Ζοζὸν τόσο ἀστεῖον, ὥστε ἀπὸ τὰ γέλια ἔπεσε κάτω καὶ ἐκυλίετο.

Εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Γιαννάκης ἤρχισεν νὰ μαθαίνῃ τὴν ὑπηρεσίαν, καὶ χάρις εἰς τὴν μεθοδικωτάτην διδασκαλίαν τοῦ Ζοζοῦ, ὁ ὁποῖος ἄφινε τὰ λερωμένα πιάτα ἐμπρὸς εἰς ὅλους, διὰ

νὰ ἐννοῇ ὁ μαθητευόμενος του ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσῃ καθαρά, ὁ Γιαννάκης δὲν ἤρχισεν νὰ γίνῃ τέλειος σ ε ρ β ι τ ὀ ρ ο ς. Οὕτω λοιπὸν τὴν Κυριακὴν, ὅταν ὁ κ. Γαζῆς ἐπέστρεψε καὶ ἐκάθησε πάλιν εἰς τὸ τραπέζι τῆς Λάνδης, εἰς τὴν συνειθισμένην του θέσιν πλησίον τῆς κυρίας Δούμανης, ὁ Γιαννάκης εὐρίσκετο ἀκριβῶς ὀπισθὲν του. Καὶ φαντασθῆτε μὲ ποῖαν ἐκπληξίν καὶ μὲ ποῖαν εὐχαρίστησιν ἤκουσε τὸν παιδαγωγὸν νάπαντᾷ εἰς τὰς περὶ τοῦ ταξείδιου του ἐρωτήσεις τοῦ κ. Δούμανη :

— Ἐφθασα, ξεύρετε, ὡς τὸ Πλωμανάκι !

— Καὶ τί εἶνε αὐτὸ τὸ Πλωμανάκι ; Πρώτην φορὰν ἀκούω τέτοιο ὄνομα.

Καὶ ὁ κ. Δούμανης ἐκύτταξε τὸν Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνῃ κατακόκκινος.

— Εἶνε ἕνα μικρὸ χωριό, ὅπου κατοικοῦν ὄλη ψαράδες, ἀπήντησεν ὁ κ. Γαζῆς. Ἐμεῖνα ἐκεῖ δέκα ἡμέρας.

— Ὑπάρχουν τίποτε βράχοι εἰς τὴν παραλίαν ; ἠρώτησεν ὁ οἰκοδεσπότης, ἐξακολουθῶν νὰ παρατηρῇ τὸν Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐνευσε ναί ! καὶ ! μὲ τὸ κεφάλι του.

— Βεβαίως, ὑπάρχουν βράχοι πελώριοι καὶ πολὺ παράξενοι. Μοῦ συνέβη μάλιστα καὶ κάτι τι περιεργώτατον εἰς ἕνα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς βράχους.

— Τί σας συνέβη ; ἠρώτησεν ὁ Ἰούλιος.

— Εἶχα πάρῃ μίαν ἡμέραν τὸ τουφέκι μου καὶ ἐσχότωνα γλάρους, ἔτσι γιὰ γούστο, διότι οἱ γλάροι, ξεύρετε, δὲν τρώγονται...

— Αὐτὸ ἀποδεικνύει σκληρότητα, παρετήρησεν ἡ κυρία Δούμανη, ἀστεειωμένη, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποιαν σοβαρότητα.

— Τὸ ὁμολογῶ καὶ τὸ ἐξομολογοῦμαι, κυρία μου, ἀπήντησεν ὁ παιδαγωγὸς μὲ τὸν ἴδιον τόνον. Ἐκεῖ λοιπὸν ποῦ ἐσκόπευα ἕνα γλάρον, τὸν τελευταῖον, τὸν εἶδα ἔξωφρα νὰ καταβῇ εἰς τὰ πόδια μου ὡς σφαῖρα, καὶ ἐκεῖ ἤρχισεν νὰ τρώγῃ μὲ ὄλην τὴν ἡσυχίαν κάτι καβουράκια, ποῦ ἐπεριπατοῦσαν ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον. Συγχρόνως ἀκούω καὶ κάτι γέλια παιδικὰ ποῦ μου ἐφάνη ὅτι ἔδωσαν μέσα ἀπὸ ἕνα βράχον, ἐκεῖ πλησίον. Ἐσυλλογίσθηκα, ὅτι ὁ εὐμορφος ἐκεῖνος καὶ ἡμερος γλάρος θὰ ἦνεν εἰς τίποτε παιδί, τὰ ὁποῖα θὰ ἐψάρευαν ἐκεῖ κάπου, καὶ ἀπεμακρύνθη. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπέστρεψα ἐνωρίτερα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πιάσω γαρίδες. Ὁ ἴδιος πάλιν γλάρος ἔτρεξε κοντὰ μου, καὶ μοῦ ἐζήτησε μερίδιον. Τότε μοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ μάθω καὶ καλὰ τίνας εἶνε. Ἐπεριτριγύρισα ἕνα μεγάλον βράχον ἀλλὰ φαντασθῆτε μὲ ποῖαν μου ἐκπληξίν παρετήρησα ὅτι δὲν εἶχεν εἶ-

σοδον. Ὁμοίως μὲ πύργον τετράγωνον καὶ πελώριον, ἀπὸ ἕνα μονοκόμματον γρανίτην, χωρὶς ἄνοιγμα ποθενά. Καὶ ἔλεγα : Ἀπὸ ποῦ κατῴρθωσαν νὰ ἐμβουν μέσα ἐκεῖνα τὰ παιδιά ; Ἀδύνατον νὰ το μαντεύσω...

Ὁ Γιαννάκης δὲν ἠμπούρεσε νὰ κρατηθῇ πλέον καὶ ἀνέκραξε :

— Ἀπὸ τὴν τρύπαν, ποῦ εἶνε κάτω εἰς τὸν ἄμμον !

Καὶ τὴν ἴσην ἤτο ἡ συγκίνησίς του, ὥστε τὸ πιάτον τὸ ὅποιον ἐκρατοῦσε ἐκείνην τὴν στιγμήν, τοῦ ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χέρια, ἐκτύπησε πρῶτα εἰς τὸν ὄμον τῆς κυρίας Δούμανης, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐκύλισε κάτω καὶ ἔγινε χίλια κομμάτια.

— Τί κατάστασις εἶν' αὕτη ; εἶπεν ἡ κυρία Δούμανη καταθυμωμένη. Βλέπεις, Εὐσέβιε μου, ὅτι δὲν ἐκλέγεις καλὰ τὸ προσωπικὸν τῆς ὑπηρεσίας ;

— Ἐπειδὴ τάχα ἔσπασε ἕνα πιάτο ; ἀπήντησεν ὁ κ. Δούμανης. Δὲν πειράζει ! Σήμερον δίδω τὸ δικαίωμα εἰς τὸν Γιαννάκη νὰ τα σπάσῃ ὅλα !

— Ὅχι ὅμως ἐπάνω εἰς τὴν πλάτη μου ! εἶπεν εἰς ἄκρον δυσηρεστημένη ἡ κυρία.

— Μὰ πῶς αὐτὸ τὸ παιδί ὀμιλεῖ διὰ τὸν βράχον ; ἠρώτησεν ὁ κ. Γαζῆς. Τὸν ξεύρετε, παιδί μου ;

[Ἔπεται συνέχεια]
Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζερρεβραίη
ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΑΛΟΓΟΝ

(Μῦθος Κριλιώφ)

Σὲ σπῖτι χωρικοῦ ἕνα σκυλί πιστό, ἀλλὰ γρυνάτικο πολὺ, μὲ τάλωγο τοῦ ἀφεντικοῦ του μιά φορὰ εἰς λόγους ἤλθε· κ' εἶπε ὁ Μοῦργος σο- [δωρὰ :

«— Ὅριστε, ποῖος περνᾷ ζωὴ χρυσή ! Ἐνῶ σάν βασιλιάς περνᾷς ἐσὺ, ἐγώ, σάν κακομοιριασμένος, ζωὴ ἐδῶ...! Ἐνα καλὸ, ἂν δὲν σε διώθουν, δὲν θὰ ἰδῶ !

Καὶ ποῖα μὰς κάνεις τάχατες δουλειά ; ἀνθρώπους φέρεις, ἢ μὲ βῆμα ἀργό-ἀργὸ τὸ ἀροτρὸ σου σύρεις μὲ τὸ γεωργό... καὶ ὕστερα φαγὶ καὶ τερπελιά !

Μ' ἐμένα ὅμως ὁ καθένας ἂς ἐλθῇ, ἂν του βαστᾷ καὶ ἂν τολμᾷ νὰ συγκριθῇ ! Μικρὸ δὲν εἶνε πρᾶγμα ! Μὴ θαρρῇ νὰ κάμῃ τὴ δουλειά μου, ὅτι εἰμπορεῖ !

Τὰ πρόβατα ὅλη ἡμέρα νὰ φυλάττῃ καὶ ὅλη νύκτα μ' ἀγρυπνο τὸ μάτι ἀπ' ἐξῶ ἀπ' τὴν αὐλὴ νὰ ξενυκτᾷ...! »

«— Ναί, δίκην ἔχεις τάλωγο ἀπαντᾷ ! Ἐγὼ ὅμως, ἂν δὲν πᾶω κάθε καιρὸ νὰ σύρω τᾶροτρό μου 'ς τὸν ἀργό, βεβαίως τᾶγρυπνό σου τότε μάτι... τίποτ' ἐδῶ δὲν θάχῃ νὰ φυλάττῃ ! »

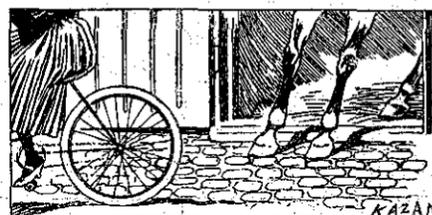
I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

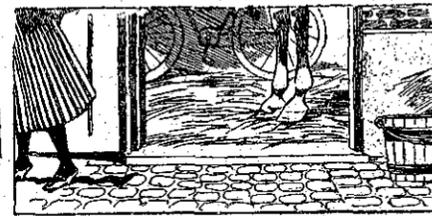
Ἡ Λιλὴ καὶ ὁ Ντορῆς εἶνε φίλοι.

Μίαν ἡμέραν ἡ Λιλὴ τὸν ἐγκαταλείπει...

Δὲν περιγράφεται ἡ ἀπελπισία τοῦ Ντορῆ

Τώρα μελετᾷ τὴν φοβερὰν ἐκδίκησιν.

Τὴν ὁποίαν καὶ ἐκτελεῖ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.

Δάκρυα μετανοίας καὶ συμφιλιώσεως.

Ο ΧΡΥΣΟΛΑΙΜΗΣ

Εἰς τὴν στέγην ἀρχοντικῆς ἀγρεπαύλεως, εἰς ἓνα πύργον ὑπερήφανον, δεσπόζοντα ὅλης τῆς περιοχῆς, κατοικεῖ πολυμελὴς οἰκογένεια Περιστερῶν. Ἐπὶ πολλὰς ἤδη γενεάς, τὰ πτηνὰ ἕζον ἐκεῖ ἡσυχὰ καὶ εὐχαριστήμενα, εἰς πᾶσαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους ἕχοντα ἀφθονοὺς τὴν τροφήν, καὶ οὐδέποτε μεριμνῶντα περὶ τῆς αὐριον. Ἐκαμάριον, ἀλλὰ χωρὶς ἐπαρσιν ἄφιναν τὰ ποικιλόχροα περὰ τῶν νὰ λάμπουν εἰς τὸν ἥλιον, ἀλλὰ χωρὶς ὑπερηφάνειαν ἐπίσης χωρὶς ὑπερηφάνειαν καὶ χωρὶς νὰ περιφρονῶσι τὰ βραχύπτερα πτηνὰ, ἐπετοῦσαν καὶ ἀνεβαιναν καμμίαν φορὰν ὡς τὰ τόννερα. Αἱ πτέρυγές των εἶχον τὴν δύναμιν νὰ τα ὀδηγήσουν, ἂν ᾔθελαν, καὶ ὑψηλὰ καὶ μακρὰν ἐν τούτοις ἐκεῖνα οὐδέποτε ἀπεμακρύνοντο ἐκ τῆς ἐστίας των. Καμμίαν φορὰν μετέβαινον εἰς τὰ περὶχωρα πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν γυναικῶν των περιστερῶν, ἀλλὰ μακρὰν ταξείδιον οὐδέποτε ἔκαμαν, οὔτε εἶχον εἰς τὸν νοῦν των νὰ κάμουν ποτέ, — τὸσον ἦσαν εὐτυχῆ εἰς τὴν πατρίδα των.

Τίποτε δὲν τοῖς ἔλειπε πραγματικῶς ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς εὐτυχίας των ὠφείλετο εἰς τὴν γλυκύτητα τοῦ χαρακτήρος των. Τὸσον τὰ χρηστά πτηνὰ, ὅσον καὶ οἱ χρηστοὶ ἄνθρωποι πρέπει νὰ παρηγορῶνται εἰς τὰς δυστυχίας των, συλλογιζόμενοι ὅτι ἡ καλωσύνη εἶνε στοιχείον ἀραιότητος τῆς εὐτυχίας καὶ ὅτι οἱ κακοί, εἴτε πτέρυγας ἔχουσιν εἴτε χεῖρας, ἀδύνατον εἶνε νὰ πολεμήσουν εὐτυχίαν, ἐφ' ὅσον μένουν κακοί!

Αἱ Περιστεραὶ ἦσαν καλαὶ ὁ ἐγωϊσμός δὲν εἶχε θέσιν εἰς τὰς καρδίαις των μολοντί ἕζον καὶ ἐτρέφεον τὸσον καλὰ, ἐσυλλογίζοντο καὶ ἐλυποῦντο τὰ πτωχὰ πτηνὰ, τὰ ὅποια τὸν χειμῶνα κοιμῶνται εἰς τὸ ὑπαίθριον καὶ δὲν εὐρίσκουν τροφήν καθημέραν. Διὰ τοῦτο συχνὰ ἡ στέγη των ἐφιλοξέουσε τοιαῦτα δυστυχῆ πλάσματα. Διὰ τοῦ παραδείγματος τῶν γονέων των, τὰ μικρὰ περιστερὰ ἐδιδάσκοντο ὅτι δὲν ὑπάρχει γλυκύτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν εὐσπλαγγίαν, καὶ, ἀπὸ τῆς φιλεῖας ἀκόμη, ἐζησκούντο εἰς τὴν ἐλεημοσύνην, τὴν ὑπεράτην ἠδονὴν τῶν ἀγαθῶν.

Εἰς ἀπόστασιν δύο λευγῶν ἀπὸ τοῦ Περιστερεῶνος, ὑπῆρχε μέγα δάσος, ὅπου, ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ εἰπῶν, ἤρχετο τακτικά μία ἀγάλη Ἀγριοπεριστερῶν, καὶ ἐπερνοῦσε τὸ καλοκαίρι.

Ἄν καὶ τῆς αὐτῆς καταγωγῆς πτηνὰ, Περιστεραὶ καὶ Ἀγριοπεριστεραὶ δὲν εἶχον στενάς σχέσεις. Ὅσακις συνηγνῶντο εἰς τὸν αἴρα, ἔχαιρετῶντο εὐγενῶς, ἀλλὰ τίποτε περισσώτερον. Αἱ

Ἀγριοπεριστεραὶ, συνειθισμένα εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῶν δασῶν καὶ τῶν μεγάλων ταξείδιων, περιεφρόνου κάπως τὴν οἰκιακὴν καὶ καθιστικὴν ζωὴν τῶν Περιστερῶν αὐταὶ δὲ πάλιν ὀλίγην ἔτρεφον ἐμπιστοσύνην πρὸς πτηνὰ, ἔχοντα τὸσον διαφορητικὰς ἕξεις.

Μίαν ἡμέραν, ἐν Ἀγριοπεριστερῶν πληγυμένον, ἔπεσε λεπτόθυμον παρὰ τὴν θύραν τοῦ Περιστερεῶνος. Εἶχεν εἰς τὴν πτέρυγα σφαιρίδιον κυνηγοῦ, καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ πετάξῃ. Εἶπομεν, ὅτι αἱ Περιστεραὶ ἦσαν φιλοξενοί. Ὅσαι εὐρέθησαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸ σπίτι, ἔσπευσαν πλησίον τοῦ τραυματίου. Τὸν μετέφεραν μετ' ἀσπυρῆν ἐντὸς τοῦ Περιστερεῶνος, τοῦ ἔκαμαν μίαν στρωμνὴν ἀπὸ βαμβάκῃ, τὸν ἐξήπλωσαν μαλακά, καὶ κατόπιν ἔστειλαν ἀγγελιαφόρον εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ εἶπῃ εἰς τὰς Ἀγριοπεριστερὰς νὰ μὴν ἀνησυχῆσουν διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συγγενεοῦ των, ὅτι ἦτο πληγυμένος εἰς τὴν πτέρυγα, ἀλλὰ πολὺ ἐλαφρά, ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὸν Περιστερεῶνα, ὅτι θά τον ἐκρατοῦσιν ἐκεῖ μέχρις ἐντελοῦς θεραπείας τῆς πληγῆς του, καὶ ὅτι θά τον ἐπεριποιούντο ὡς ἀδελφόν.

Καὶ ἐκράτησαν πραγματικῶς τὰς ὑποσχέσεις των. Μὲ ὄσπην τρυφερότητα καὶ προθυμίαν ἐπεριποιήθησαν τὸν ξένον ἐκεῖνον, οὔτε συγγενῆ των θά ἐπεριποιούντο. Τοῦ ἔδιδαν τὸ καθαρώτερον νερόν, τοὺς καλλιτέρους κόκκους δὲν τον ἄφιναν ποτὲ μόνον περιστερὰ καὶ περιστερὰ, δὲν ἤξευραν ποῶς εἰς τὸν πρωτοπεριποιηθῆ, ὅταν εἶχεν ἀκόμη πυρετόν, ποῶς νὰ τον πρωτοδιασκεδάσῃ, ὅταν ἤρχισε πλέον ἡ ἀνάρρωσις καὶ ἐπειδὴ ἀγαπᾷ κανεὶς εἰς τὸ τέλος ἐκεῖνον τὸν ὅποιον εὐεργετῆ, ὅ,τι ἔκαμον κατ' ἀρχὰς ἐκ φιλανθρωπίας, τὸ ἔκαμον κατόπιν ἐξ αἰσθήματος φιλίας καὶ εὐχαριστήσεως.

Ὁ τραυματίας ἦτο ἀξίος τῶν περιποιήσεων. Τέκνον τῆς Ἀνατολῆς, ἀνατεθραμμένον μετὰ τὰς παραδόσεις τῆς ἀραβικῆς εὐγενείας, ἠσθάνετο ζωηροτάτην τὴν πρὸς τοὺς εὐεργέτας εὐγνωμοσύνην. Μὲ ὅλους τοὺς πόνους, δὲν παρέλειπε ποτὲ νὰ εὐχαριστῇ τοὺς νοσοκόμους του, καὶ μόλις ἐγίνε καλλίτερα ἔκαμε τὰ δυνατὰ τὸν διὰ νὰ καθιστᾷ εὐαρέστους τὰς ὄρας, τὰς ὅποιαις ἀφίεροναν εἰς αὐτόν. Καὶ ἐπειδὴ, ὡς γνήσιον τέκνον τῆς ἐρήμου, κατεῖχε τὸ δῶρον τῆς διηγῆσεως, ἐσκέφθη νὰ τοὺς διασκεδάσῃ διηγούμενος τὰ ταξείδιά του. Πολύκις εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὸν ροῦν τοῦ Ροδανῶ, τοῦ ὠραίου τούτου ποταμοῦ, τὸν ὅποιον ἡ Ἑλβετία στέλλει πρὸς τὴν Γαλίαν. Εἶχε διασχίσῃ καὶ ὅλας τὰς διευθύνσεις τῆς χαριτωμένῃ Μεσόγειου. Εἶχε σταθῆ εἰς τοὺς βράχους τῆς Σαρδηνίας καὶ εἰς τοὺς ἐλαιῶ-

νας τῆς Κορσικῆς. Ἐγνώριζεν ὅλην τὴν Ἰταλίαν. Πολλάκις ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ κεκλιμένου πύργου τῆς Πίσσης, ἐπὶ τοῦ περιφώλου παλατιοῦ Πίττη, ἐπὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς Μητροπόλεως τοῦ Μιλάνου. Ἐξῆσεν εἰς τὴν Βενετιαν, ὅπου βασιλεύουσιν αἱ περιστεραὶ εἶδε τὸν θόλον τοῦ ἁγίου Πέτρου, καθὼς καὶ τὸν καπνὸν τοῦ Βεζουβίου. Τοῖς ὠμίλῃσι περὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ περὶ τοῦ Παρθενῶνος, περὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Ἀγίας Σοφίας. Τοῖς περιεγράψε τὸν μαγευτικὸν Βόσπορον μετὰ ὠραία του παλάτια, ὅπου αἱ χανούμισσαι στολίζουν τὰ μαλλιά των μετὰ μαργαρίτριά καὶ μετὰ φλουριά, καὶ σύρουσαν νωχελῶς ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων δαπέδων τὰς χρυσοκεντήτους ἐμβάδας των.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΩΤΟΣ

ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ

(Πρόχειρος)

Ἀπὸ τῆς 20 μέχρι τῆς 26 Αὐγούστου, — ἡμέρας καθ' ἣν τὸ παρὸν φύλλον τίθεται εἰς τὸ πωστήριον, — ἐψήφισαν πρὸς ἐξέτασιν τῆς αὐθίσεως τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεπταεπίδον αὐτὰ ἐξωφύλλου (ἐν ὄσπιν σελίδας 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸν Μητρώον τῶν Συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ ὁ ἐξῆς κατὰ σειράν.

- [Συνέχεια ἐκ σελίδος 278]
- 149. Μαρία Ἀ. Μπεργιάνη, Ἀθηνῶν.
  - 150. Ἐλένη Γερασ. Φωκᾶ, Ἄργοςτολίου.
  - 151. Ἀριστοτέλης Π. Μακρόπουλος, Καλαμών.
  - 152. Δημόκριτος Ἀλ. Μυλωνάδης, Κων/πόλεως.
  - 153. Ζωὴ Ἀντ. Ζαλάπα, Ἀθηνῶν.
  - 154. Ἀντώνιος Γ. Λοῖζος, Γαλαζίου.
  - 155. Τρισεύγενη, Δημ. καὶ Διον. Π. Ραζιχιά, [ἄστικα, Σύρου.
  - 156. Δέσπω Παστεμαντιζόγλου, Σμύρνης.
  - 157. Γεώργιος Α. Φλωρίδης, Κωνσταντιπόλεως.
  - 158. Χρήστος Ἰω. Καλδερμής, Κωνσταντίας.
  - 159. Δημήτριος Ε. Δίπλας, Λευκάδος.
  - 160. Παναγιώτ. Γ. Κουτσομητόπουλος, Καλαμών.
  - 161. Ἰουλία Ν. Γιαννολῆ, Αἰγίνης.
  - 162. Σεβαστὸς Α. Οἰκονόμου, Σύρου.
  - 163. Χρήστος Ἄλ. Οἰκονόμου, Χαλκίδος.
  - 164. Γεώργιος Κατσαράνης, Βεργίου.
  - 165. Ἰωάννης Μ. Ἰορδανόπουλος, Ἀθηνῶν.
  - 166. Ἀριέττα καὶ Φοιρέττα Α. Μαρτῆλου, [Ἀθηνῶν.
  - 167. Παναγιώτης Κ. Καρζῆς, Ἄργους.
  - 168. Μάρια Ἀθ. Καλλινίκου, Πόρου.
  - 169. Πέτρος Θεοδ. Γρουπέρης, Μυκόνου.
  - 170. Λίνα Εὐθ. Λοβέρδου, Ἄργοςτολίου.
  - 171. Μιχαὴλ Σπυρ. Κουρούκλῃς, Λητοῦριου.
  - 172. Εἰσήθη Γ. Σωτηρίου, Σμύρνης.
  - 173. Βικτωρία Ἀρ. Ἀποστολίδης, Μονεμβασιάς.
  - 174. Ἀργυρῶ Μ. Παπαμάκου, Μονεμβασιάς.
  - 175. Κωνστ. Π. Βοκοτόπουλος, Σύρου.
  - 176. Μαρία Κ. Πολέμη, Ἀνδρού.
  - 177. Γεώργιος Ι. Λεξανίτης, Ἀλεξανδρείας.
  - 178. Χαράλαμπος Π. Τόλιος, Πρεβέζης.
  - 179. Ὄρεστης Κ. Λεβίτης, Μόσχας Ρωσίας.
  - 180. Ἀφροδίτη Β. Μελίδου, Ματκόβ Ρωσίας.
  - 181. Γρηγόριος Ι. Λεβίτης, Ματκόβ Ρωσίας.
  - 182. Ἰωάνν. Κ. Ρομηγορίδης, Ματκόβ Ρωσίας.
  - 183. Παναγιώτης Φουμίλος, Καλαμών.

[Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον οἰ μετὰ τὴν 26 Αὐγούστου ἐγγραφοῦμενοι.]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μπαμπά, σήμερα ἡ σκάλα μας δὲν ἔγινε μουσικὴ κλίμαξ ;
 — Γιατί, παιδί μου ;
 — Μὰ δὲν τὴν ἀνέβηκαν καὶ κατέβηκαν οἱ μουσικοί, ποῦ ἦλθαν νὰ παίξουν γιὰ τὴν ἐορτὴ σου ;

Ἐστὴν ὑπὸ Δ. Δοῖδα

Φυσιολόγος πρὸς φίλον του :

— Μιὰ ἡμέρα, ἐκεῖ ποῦ ἐκαμῶμαι εἰς ἓνα ἀγρόν, αἰσθάνθηκα ὡς νὰ ἐσηκονοῦμαι σιγά-σιγά. Καὶ τί ἦτον, νομίζεις ; Τὰ σκάγια ἐμεγάλωναν καὶ ἐσθῆκωναν καὶ μέγα μαζί.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Νανάδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΑΗΓΕΙ

ΤΗΝ 31 Αὐγούστου ἴλαξη ἡ Προθεσμία τῆς Ψηφορίας. Σᾶς μένουσιν ὁλοῦν ἔτις ἡμέραι ἀκόμη διὰ νὰ ψηφίσετε, ὅσοι δὲν ἐψηφίσατε μετὰ τῆς στιγμῆς ποῦ ἀναγινώσκετε τὸ σημερινὸν φύλλον. Τρεῖς ἡμέραι, οὔτε πολὺ, οὔτε ὀλίγον. Δὲν εἶνε βέβαια ἐνωρίς, ἀλλὰ δὲν εἶνε οὔτε ἀργά. Ὅποιος θέλῃ, ἔχει ἀκόμη καιρὸν νὰ ἔλθῃ. Ἰδίαι Ψηφορία διακοῦν συνήθως μίαν ἡμέραν, καὶ ἴδου ὅτι σᾶς ἔχετε εἰς τὴν διαθέσιμην τρεῖς ὁλοκληρούς. Μὴ σας φοβίσῃ ἡ ἰδέα, ὅτι ἐρχοῦντε τελευταῖοι, εἶπα καὶ ἄλλοι ὅτι ὁ Χριστὸς μ' ἔμαθε νὰ δέχομαι ἀκαὶ τὸν ἔσχατον καθάπερ καὶ τὸν πρῶτον. Ἐμπρὸς λοιπόν ! Ἐντὸς τῶν τριῶν αὐτῶν ἡμερῶν ἂν γίνῃ τὸ θαῦμα, τὸ ὅριον περικειμένου... Μόνον ἄρ' οὐ παρέλθῃ καὶ ἡ 31 Αὐγούστου θά εἴνε ἀργά. Ἄ, μόνον ἐν τῷ Ἀδῃ οὐκ ἔστι μετάνοια... Ἐῖπα !

« Π Ρ Ο Α Σ Ο Ν Ι Κ Ι Ο Υ »

Κατῆντησε πολυπαθὴς καὶ αὐτὸς ὁ Πρῶτος ὁ Νικίον... Φαντάζομαι τί θά λέγουν, ὅσοι τὸν περιενοῦν μετὰ τὴν ἀνυπομονήσιν. Εἶπα ὅτι θά ἐκδοθῇ τὸν Ἰούλιον, ἀλλὰ δὲν καταβῆθη τὸν Αὐγούστου οὔτε τὸν Σεπτέμβριον... ἄ, ναί, χωρὶς ἄλλο. Τώρα ἡ ἐκτύπωσις προχωρεῖ ταχέως, καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, ἐντὸς τοῦ πρῶτου δεκαπενθημέρου τοῦ Σεπτεμβρίου, τὸ βιβλίον θά εἴνε ἔτοιμον καὶ θά ἐτύριχεται εἰς χεῖρας τῶν πολυπληθῶν συνδρομητῶν του.

Ἀλήθεια, δὲν θά τον διαβάσουν, ὅπως εἶπαμεν, κατὰ τὰς Διακοπὰς διότι τὸν Σεπτέμβριον ἀρχίζουν πλέον τὰ μαθήματα. Ἀλλ' ἐν ὅσῳ βιβλίον πάντοτε εὐρίσκει καιρὸν νὰ το ἀναγνώσῃ κανεὶς, καὶ πάντοτε ὠφελεῖται. Τὸ βιβλίον εἶνε ὅτι μία ὁλοσυνολικὴ ἀποδοκίμος συρροὴ ἐμποδίων ἔκαμε νὰ βραδύνῃ τὸσον ἡ ἐκδόσις τοῦ «Πρῶτος». Ἐβάλασαν μερικαὶ εἰκόνας, καὶ ἐδέξασαν νὰ ξαναγίνοντο ἤρχικα πάρα πολὺ νὰ ἔλθῃ τὸ χαρτί, τὸ ὅσῳ παρήγγειλα εἰς τὸ τυπογραφεῖον, ἐνεκα τῆς ἐκτύπωσις τῶν σχολικῶν βιβλίων, τοὺς μῆνας τούτους εἶχον πάρα πολὺ ἐργασίαν. Καὶ οὕτως ὁ «Πρῶτος» ἔμεινε ὀπίσω. Ἀλλὰ τὰ μαθήματα μὴ ἔγιναν μαθήματα αὐτὴν τὴν φορὰν, καὶ ἀπεφασίσθη εἰς τὸ ἐξῆς νὰ τυπωθῶν ἀπὸ τὸν χειμῶνα, τοὺς τόμους τῆς Βιβλιοθήκης, τοὺς ὅποιους θά ἐκδίδω τὸ Καλοκαίρι. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ καθυστέρησις τῆς Βιβλιοθήκης μας θά εἴνε ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία.

Συγγαίρω θερμῶς τὰς φίλας μου, αἱ ὅποια

μετὰ τὸσας ἐπιτυχίας ὑπέστησαν τὰς ἐπὶ πευγίω ἐξετάσεις εἰς τὸ Ἀρσάκειον. Ἐπλεονόφησα αὐτῶν, ἢ μᾶλλον ἡ ὀλοφύρα, ἔλαβε τὸν πρῶτον βαθμὸν, δηλαδὴ ἄριστα. Τὸ περιεργον εἶνε, ὅτι ἐκ τῶν δευτεροβαθμίων πολλὰ ὀλίγα ἦσαν αἱ φίλαι μου, ἐκ δὲ τῶν τριτοβαθμίων, οὐδὲμία. Καὶ πάλιν ἐκ τῶν πέντε, αἱ ὅποια, μεταξὺ τῶν 88 πρωτοβαθμίων, ἔλαβον σωστὸν 10. αἱ τρεῖς ἦσαν φίλαι μου : ἤτοι ἡ Μαρία Παυλάκη, ἡ Ἄννα Φραγκίσκου καὶ ἡ Μαρία Κοτσάνη. Λυποῦμαι διότι δὲν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω καὶ τῶν ἄλλων τὰ ὀνόματα. Ἀλλ' ἂς δεχθῶν ὅλα, μαζὶ μετὰ τὰ συγχαρητήριά μου, καὶ τὰς εὐχαριστίας μου, διότι αἱ ἔξετασίαι αὐταὶ ἦσαν δι' ἐμὲ νέος θρίαμβος, ἀρ' οὗ σφραγιστὸν ἀποκλειστικῶς αἱ φίλαι μου διεκρίθησαν... ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν κτλ.

Ναυαρχε Σάμψων, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἀλλ' αἱ προτάσεις σου ἔχον δημοσιεύσθαι, πρὶν λάβω τὴν ἐπιστολήν σου. Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, Δημήτριε Γεροντέλλη, καὶ ἔθαυμασα τὴν φιλομουσίαν σου. Σὲ παρακαλῶ ὅμως διὰ τὸν μικρὸν ἐξάδελφόν σου, τὸν ὅποιον δὲ καλεσομένους ὡς συνδρομητῆν μέχρι τῆς ἐνηλικιωσέως του, νὰ ἐκλέξῃ ἐν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι ἔγω ἦδη ἕλλον Δίκαιον Ἀριστέϊδην. Ἐπιθυμῶ δὲ νὰ μου γράψῃς συχνά.

Σηῆριγμα τῆς Μητρός, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐξέλεξα, τὸ ὅποιον μοῦ ἤρεσε πολὺ. Μὲ πολλὴν μου χαρὰν ἔλαβα λησμονοῦντα σου ὕστερ' ἀπὸ τὸσον καιρὸν, καὶ εἶδα ὅτι ἐξακολουθεῖς νὰ μ' ἀγαπᾷς μετὰ τὴν καρδίαν. Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον. Μ' ἔκαμες κ' ἔκχησα ὀλίγον εἰς τὴν δροσερὰν ἐξοχὴν σας, Ἐλληνοπούλια, μετὰ τὴν περιγραφικώτατην ἐπιστολήν σου. Ἐχάρην πολὺ που εἰς ἐστῆς μου ἐγνωρίσθης μετὰ τὴν Πάρτοσιν Φαιδρῶν. Εἶδες τί ἔξυπνο κοριτσάκι ; Σοῦ ἑταίρια εἶν ὡς φίλη.

Ἠθοποιὲς Κῆρ, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Βασίλειε Βασίλειον, νὰ αναγνώσῃς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, εἰς τὸ 1ον φύλλάδιον, καὶ τότε θά ἴδῃς πῶς στέλλονται αἱ λύσεις. Ἀπὸ τὸ προσεχὲς φύλλον ἀρχίζει νῆς Διαγωνισμὸς. Καίρω που ἀπεφασίσας νὰ μου γράψῃς. Ζοφερῆ Μεσαιῶν, ὁ Ἄσθητὸς τοῦ Βέγα, μοῦ εἶχε στείλῃ ἐν ὀλόκληρον τετράδιον μετὰ πολλὰς Πνευματικῆς Ἀσκήσεις, ὅλας ἐπιτυχεῖς καὶ διαφόρων εἶδους. Ἀπὸ αὐτὰς λοιπὸν ἐξελέξα τὰς 10 ἐκεῖνας, τὰς ὅποιας ἐδημοσίευσά μαζί, διότι ἀπετέλεον ἐν σύνολον ποικίλον, πλῆρες καὶ ὀραίων, — ἥπως καὶ τοῦ Λουολοῦ. Καὶ σοῦ μοῦ ἐστειλες πολλὰς καὶ ποικίλας Ἀσκήσεις ἐπιτυχεῖς ἀλλὰ κατὰ καιρούς, ὅχι ὅλας μαζί, ὥστε νὰ τὰς ἔχω ὑπ' ὄψει μου ἐν τῷ συνόλω, διὰ νὰ κάμω παρομοίαν ἐκλογὴν καὶ δημοσιεύσιν. Ἐνόνθησεν τώρα ;

Ὀρέστη Χρησιτίδη, νέε μου φίλε, σὲ δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς. Μὴ διακόψῃς νὰ μου γράψῃς πάντοτε καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμοῦς. Σιγὰ-σιγὰ συνεϊθίξει κανεὶς. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, Λευκὲ Κόραξ, διὰ τὰς τὸσον θερμὰς ἐκφράσεις. Εἶσαι πραγματικῶς φίλος ἐνδοσυνωδὴς καὶ πολὺ ἀγαπητὸς. Ὡς πρὸς τὴν Ἀλεποῦρ, τὴν ὅποιαν εἶδες εἰς τὰς ἐγκρίσεις τῶν ψευδωνύμων, σὲ πληροφοροῦν ὅτι δὲν εἶνε ἐκείνη, ἡ ὅποια ἔκλεψε τὸ τυπὸ τοῦ πρωτοτύπου σου, ἀλλ' ἄπλως μία ἀπογόνος τῆς. Πάνε Β. Τριγγέτα, σ' ἐνέγραψα εἰς τὸν « Πρῶτον ». Νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο ψευδώνυμον διότι ἔγω ἦδη Μαστοραλάστην. Κυματίσσα Θάλασσα, τὰ μπλιέτα μετὰ τὸ ψευδώνυμον, τὰ ὅποια μεταχειρίζονται οἱ φίλοι μου, δὲν εἶνε βέβαια πρᾶγμα ἀπολύτου ἀνάγκης, ἀλλὰ κομψῆς πολυτελείας. Μὲ αὐτὰ συνήθως συνοδεύουσιν τὰ τετράδια τῶν Μικρῶν Μυστικῶν των.

Ἀφράτο Γουρουνόπουλο, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Εὐχαριστοῦμαι πάντοτε νὰκούω

καλὰ διὰ τὰ αἰσθήματα τῶν φίλων μου καὶ διὰ τοῦτο εὐχαριστήθη δι' ὅσα μοῦ γράφετε περὶ τῆς ἀδελφικῆς φιλίας, ἡ ὅποια σὲ συνδέει πρὸς τὸν Συριανὸν Ἰαπότην.

Μετὰ βαθυτάτης μου θλίψεως, μανθάνω αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸν θάνατον τοῦ καλλίστου καὶ ἀγαπητοτάτου φίλου μας, τοῦ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Κόκλωφ Πολύφωμος γνωστοῦ σας Ἀναστασίου Ἀνδριολάκη, ἐπισυμβάντα ἐν Κηφισίᾳ κατόπι τυχαίου καὶ ἀπροσδοκίτου δυστυχήματος. Ποῶς θά παρηγορήσῃ τοὺς δυστυχεῖς γονεῖς καὶ ἀδελφοὺς τοὺς θρηνοῦντας τὴν τραγικὴν καὶ ἄωρον ἀποχωρισθῆν ; Μόνος ὁ Θεὸς εἰμπορεῖ νὰ ξηράνη τὰ πικρὰ αὐτὰ δάκρυα, καὶ τὸν παρακαλῶ ἐξ ὅλης καρδίας... Προσευχῆθε καὶ σεῖς, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ μεταστέφανου συναδέλφου σας καὶ ὑπὲρ τῆς ταχείας παραμυθίας τῶν δεινῶς δοκιμασθέντων συγγενῶν του!

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ! ἔλαβα τέλος πάντων καὶ μίαν ἐπιστολήν «ἀνθρωπίνην» ἀπὸ τοῦ Κάτσε-Βρέστο, πλήρη, ἐκτενῆ, γραμμένην μετὰ μὲλάνην καὶ... μετὰ μίαν κομψὴν ζωγραφίαν ἀπὸ ἐπάνω. Τώρα κάλιστα, δὲν ἔχω κανένα παράπονον. Τοῦ ἀπαντᾷ δὲ εἰς τὴν ἐρώτησίν του, ὅτι ἐν πῆρ κανεὶς Ἀ Βραβεῖον εἰς τὴν Μεσαιῶν Τέξιν, π. χ., εἰμπορεῖ νὰ διαγωνισθῇ κατόπιν εἰς τὴν Ἀνωτέραν, ἀρκεῖ νὰ δηλώσῃ ὅτι τὸ ἐπιθυμῆι.

Δὲν σε εἶχα λησμονήσῃ, Νεαρὰ Καλλιτέχνις! Ἐστὶ εὐκόλα λησμονοῦνται τὸσον ὠραῖα ἐπιστολαὶ καὶ τὸσον καλαὶ φίλαι ! Ἄμὲ ἐκεῖνες ἡ ζωγραφίαι σου ; διατὶ δὲν εἶχες καὶ σήμερον καμμίαν ; Ἀλλήθεια, νὰ πῆς εἰς τὰ δέλεα σου νὰ μου γράψω, χωρὶς κανένα διατακτικόν. Τὰς δὲ πληροφορίας ἔπρεπε νὰ τὰς ἐπαναλάβῃς, ἅμα εἶδες ὅτι τὴν ἐβδομάδα ποῦ σου ἀπῆντησα, δὲν εἶχα τόπον διὰ πληροφορίας.

Κατενοουσαμένος ὁ φίλος μου Κολοσσὸς τῆς Ρόδου μετὰ τὴν γνωριμίαν τοῦ Ψάλλοντος Ρυακος καὶ τοῦ Μικροῦ Τυμπαριστοῦ, τὴν ὅποιαν ἔκαμε τὸν παρελθόντα Ἰούλιον, διερχόμενος ἐκ Σμύρνης. Μοῦ γράφει δὲ ὅτι ἦτο συγχινρικώτατη ἡ στιγμή, καθ' ἣν περιέπιον καὶ οἱ τρεῖς ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῆς Ψηφορίας μας. Τί ὠραία στιγμή, πραγματικῶς !

Ἐγκρίνουντα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους : Προφῆα (Β. Δ. φαίνεσαι μικρὸς, ἀλήθεια, ἀλλὰ καὶ τὸσον προσηκνός, ποῦ στατώνως θά κάμνης λάθος ; αὐτὸ συμπεριεῖται ἐξ τῆς ἐπιστολῆς σου) Νυκτοκόρακα (Ε. Β.) Κολοκυσθόσπορον (Ν. Μ.), Σαλιπυκτῆρ (Σ. Α.) καὶ Μικρὸν Περιηγητῆρ (Ι. Π.)

Ἄδασμοί, πληροφοροῖται : — Παραλείπονται τὴν εβδομάδα αὐτὴν ἑλλεί

φώ—ο Δημ. Π. Δρίλας με τὸν Εὐάγγελον Σωτηρακόπουλον καὶ Ἀριστείδην Α. Ρ. Ραγκαβῆν—ο Δημ. Δίπλας με τὴν Ναυτοποῦλιν—ο Μακρολέλεξας με τὴν Ναυτοποῦλιν—ο Αὐγερινὸς με τὸ Ἄνθος τῆς Ἰαπωνίας—ο Στρατηγὸς Ἀρτίβας με τὸν Σπασμένον Φεγγίτην καὶ Φάλλοντα Ῥόκα—ο Κυματίζουσα Θάλασσα με τὴν Ρωμαποῦλιν Αὐγερινὸν καὶ Αἴη Χούγκ Τσάγκ—ο Μικρὸς Περιηγητὴς με τὸν Γ. Βορέν, Ναυτοποῦλιν καὶ Μικρὸν Πιανίσταν—ο Φίλανθος με τὴν Μουσικὴν Φωνήν—ο Πηνὸν τῆς Ἐρήμου με τὸ Ἀρχιζιάνιον—ο Ἄνθος τῆς Ἐδαιοθησίας με τὴν Τσοῦχραν, Ἀντιγόνην, Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς Ἀρχιζιάνιον καὶ Τσὺν-Τσὺν—ο Τίς τῆς Νουκτὸς με τὴν Οὐλίχην τῆς Ἀγγλίας, Τρικέφαλον Ῥόραν, Μόσαν τῆς Ἀστρονομίας καὶ Ἀνθωμένην Λυγαριάν—ο Ἀμυδρὰ Λάμψις με τὴν Σαμακίην Σημαίαν, Παπαροῦναν τῆς Πεντέλης, Ἀδραν τοῦ Βουνοῦ καὶ Μικρὸν Τριπτανιστὴν—ο Ἐνδοξὸς Σαλαμὸς με τὸ Ἑλληνοκινδὸν Τορπιλλόβολον, Ἀνθὸς τῆς Ἐδαιοθησίας, Μικρὸν Ποιητὴν, Πλότον τοῦ Δουδάβεως καὶ Ἄνθος τῆς Ἀγῆς—ο Τρικέφαλος Ῥόρα με τὸν Τρικέφαλον Κέρβερον, Ναυτραδὸν Χόντζαν, Ἀστὴρα τοῦ Βέγα, Ἑλληνίδα Καλλιτέχνην καὶ Μέλλωντα Ναυαρχόν—ο Ἐσφιγμένον Σουριανὴν με τὸ Τρυγονάκι, Ναυτοποῦλιν καὶ Τζι Τζι Μπούμ Μπούμ—ο Ἑλληνοποῦλα με τὴν Πρασίην Κλόην, Βασιλέα τῶν Ἀγθίων, Βασιλισσάν τῶν Ἀγθίων, Ἀγρυπνον Φάρον καὶ Χλωρίδα τῆς Χάλκης—ο Φίλεργος Χελιδὼν με τὸν Φαίδωνα Σαμαρτζίδην καὶ με τὴν Ἀντιγόνην—ο Νέρον Μπουφίδης με τὸν Γεράσιμον, Ἐσλιν—ο Ἰπολαίς με τὴν Μέρσπην Μαρίνον, Σημαιοφόρον καὶ Χρυσόυλιν Παναγοπούλου.

στομον Κανάρη (ἔστειλα εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐμενεῖς διαθσεις) Ναϊάδα (ναί, ἔτσι εἶνε, ὅπως λέγεις· κ' ἐγὼ δὲν εὐρίσκω λέξεις νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὸν τόσον ἐνθουσιασμόν) Ἐρεχθεῖον (ἂν εἶχα σήμερον τόπον διὰ Πληροσοφίας, θὰ ἐδημοσίεον τὰς ἐρωτήσεις σου· ἀλλὰ μόνον μου δὲν εἰμπορῶ νὰ σου ἀπαντήσω) Ἀδρυρινὸν (βέβαια, τὸ βιβλίον, εἰς τὸ ὅποιον θὰ ἐγγράφω τοὺς δὴσηρημένους, θὰ ὀνομάζεται: «Βιβλίον τῶν Παραπονημένων, πρὸς ἀποκλεισμοῦ») Σκαριδάκι, Σοφὸν Σωκράτην (νὰ μὴ κόπητες τὸν Χάρτην τῶν Δύσεων) Ἰριδα, Ἀστὸν τῆς Ἰδης (1 τεύχος, 60 λεπτά) Δ. Ε. Δίπλας (πολὺ μετριωρνεῖς, με πολλήν μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου καὶ ἤθελα μάλιστα νὰ ἦτο ἐκτενεστέρα) Δ. Δρίθας (καὶ εἰς τὰς δύο σου ἐρωτήσεις ἀπαντῶ ὅχι) Τρυγονάκι (τὸ ὅποιον ἀπορεῖ, διατὶ τὸ τεῖχος τῆς «Χώρας τῶν Μακαρῶν» νὰ εἶνε ἀπὸ πλάσι καὶ ὅχι... ἀπὸ μακαρόνια!) Ναυτοποῦλιν (δὲν θὰ κοινοποιήσω τὴν διάφυσίν σου, διότι τὰ πράγματα θὰ μπλεχθοῦν καὶ τότε τρέχα-γύρευε!) Ἰωάννην Καζούλην, Ἀγρυπνον, Ἀράκοντα (καρμικὰ ἐξαιρέσις· φαίνεται ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν εἶχα τόπον) Μικροῦλιν Πατρινοῦλιν (ἔστειλα δὲν πιστεύω δὲ νὰ ἔχῃς καὶ τόσο πολλὰ ἐλαττώματα! ἀπενοητικὸς ἤξευρα ὅτι εἶσαι πολὺ καλὸ κορίτσι καὶ ὅτι ὅλοι σὲ ἀγαποῦν) Ἐθνοκινδὸν Ἰανον, Ταταραίαν Κόρην, Μυλόρπον, (τὸ διὰ τὸ Σκῆπτρον τοῦ Διὸς τετραπλῶν σου δὲν εἶχε γραμματόσημον· στείλε) Ἀργινάουρον Εὐρυθιάδην (καταλληλοτάτη ἢ ὀνομασία τῆς ἐπαύλεως) Φωτοβόλον Ἀστρον, Ἀρατον, Ἰωνικὴν Ἀκτὴν (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸ ἐσπάθωμά· νὰ μου φιλῆσῃ τὴν νέαν μου φίλην) Ν. Ἰατρόν, Ἰουλιαν Γυαννούλην, Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους (ὅχι, ἀκόμη) Μότιλον τὸν Μαργαριτοφόρον (γράφω σήμερον περὶ «Πρόαντος») Μαστίχαν τῆς Χίου, Ἀγροπολογιστῶν κτλ.

Εἰς δύος ἐπιστολάς ἐλάβα μετὰ τὴν 22 Ἀυγούστου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἰ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 10 Ὀκτωβρ. Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφίᾳ μας εἰς φελλόλους, ὡς ἑξῆς: περιεχί 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

- 494. Στοιχειογράφος. Δυστυχημένον ἄνθρωπον εὐθὺς θὰ μεταβάλλῃς. Εἰς ἄλλην σύζυγον τοῦ Λώτ, τὴν κεφαλὴν ἂν βγάλῃς.
- 495. Συλλαβογράφος. Πρὸθεσις τὸ πρῶτόν μου, Πρὸθεσις τὸ δευτέρον μου, Πρὸθεσις τὸ τρίτον μου, Πρὸθεσις τὸ σύνολον μου.
- 496. Ἀναγραμματιστὸς. Εἰς τὴν θέσιν ποῦ μᾶφῃς. Ἦλθες πάλιν καὶ μ' εὐρίσκεις. Ἄν δε μ' ἀναγραμματίσῃς Δύσκολα θὰ με νικήσῃς.
- 497. Τονόγράφος. Ἄλλοτε ἂν ἤμην ἦρας. Τώρα εἶμαι μόνον πόλις. Ἄν τὸν τόνον μεταθέσῃς. Τότε θὰ κινῶμαι μόλις.
- 498. Μωδαϊκόν. Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ γέροντας ὁ ἄγιος ποῦ δια-
—Δέν τον γνωρίζω. —Ἄκουσε λοιπὸν νὰ τον

- Μητέρα ἔχει τὴν χαρὰ, πατέρα ἔχει τὸ φθόνον. Κ' ἐν' ἀδελφῷ μοναχίῳ, τὸν κόρακα τὸν μαῦρον. Στὴ μέση ἐκόπηκε ἡ χαρὰ καὶ τούτῳσε κεφάλι. Κι' ὁ κόρακας τὴ μαῦρην τῶν τῆ μέση γὰ ζωνάρι. Ὑγῆρα τούτῳσε γὰ οὐρὰ κ' ὁ κίτριναρὸς φθόνος τὴν ἰδικὴν του τὴν οὐρὰ. —Κατάλαβες ποιὸς εἶνε; Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Ἀθήνης.
- 499. Κυβόλαξον.
  1. Καλλικέλαδον ποῦλί.
  2. Ὅλοι μ' ἀγαποῦν πολὺ.
  3. Ὅταν δίδῃς θὰ με δώσῃς.
  4. Ἐν ἐπίθετον κοινόν.
  5. Ἐν ὑπερβόλον πτηνόν.
- 500. Κρητικόν.
  - ***** Νάντικασταθῶσιν οἱ ἀ-
  - * στερίστοι διὰ γραμμάτων,
  - * οὕτως ὥστε νάναγινωσκται
  - * ἄνω ἀρχαῖος στρατηγός, δε-
  - * ξία ἀρχαῖα πόλις, ἀριστερῆ
  - * ἑλληνικὴ εορτή. Εἰς δὲ τὸ
  - * μέσον, ἀπὸ τῶν Ὀμηκρῶν
  - * μέχρι τῶν ἀστερίσκων, δε-
  - * ξία ἐπίρρημα, ἀριστερῆ ποι-
  - * ητῆς.
- 501. Φύθρον Μήδην. Ἄμοις χράβοσε Τσομοῦς ὀμάτερο.
- 502—503. Ἀδέσια Παροράματα.
  - 1.—Ὁ βίος ἦτο ἀρχαῖος κωρὸς.
  - 2.—Κτήνος εἶνε νῆσος τῶν κοιλιάδων.
- 504. Παίγνιον. Νὰ εὐρεθῇ λέξις κοινοτάτη, ἐξ ἑπτὰ στοιχείων, τῆς ὁποίας τὸ δευτέρον, τὸ τέταρτον καὶ τὸ τελικὸν νὰ εἶνε τὰ αὐτά.
- 505. Ἀπροδόκητον. Πότε θὰ πολεμήσωμεν πάλιν Γάλλοι καὶ Γερμανοί;
- 506. Ἑλληνοδύφωνον. ἠ-εη-η-η-ουοο-ει.
- 507. Γρίφος.

I	1	1	1
Nδδ	1	Μέν	1
	1	1	1
	1	1	1
- ΤΕΛΟΣ
- τοῦ 55ου Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων. Ἀπὸ τοῦ προδεχοῦς φύλλου νέος.
- ΑΥΣΕΙΣ
- 340. Παῖων (παί, ὦν). — 341. Κύθηρα, Θήρα. — 342. Θράξ, θρέξ. — 343. Ὁ πετεινός.
- 344. Α ΓΥΨ ΟΛΚΑΣ Θέλιπουσα. 4, Χρυσά-
ΠΑΡΑΛΟΣ ετος. 5, Ἰπολαίς.—
ΧΑ ΙΡΩΝΕ ΙΑ 350-353. 1, Τύρος.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ ΙΑ 2, Σιδών. 3, Σούσα.
4, Μυθῆναι.
- 354. ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ, ρέννος. Ἄρνος, Τά-
ρας, Ὄσσα, στατήρ, θέρος, νῆσος. Ἡρα. — 355.
Ἐν Ρ διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἄγιος γίνεται ἄγιος.—
356. ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ (1, θῆΜος. 2, Κρητῆ.
3, κάδος. 4, Κρῆων. 5, κώλιος. 6, Οὐράλις.
7, ἐγύς. 8, ραβάνις. 9, Μέναν.) — 357. Αἰ
ζητούμεναι λέξεις εἶνε: 1, Σινά. 2, Φωκῆ, 3,
Ναούμ. 4, Τίτος. 5, Σιών. 6, Φάρος. 7, Σά-
γρος. Τὸ φωνηεντόλιπον σχηματίζεται οὕτω:
Σπν-π-σφ. Ἡ δὲ λύσις του εἶνε: ΣΟΦΟΝ
ΤΟ ΣΑΦΕΣ — 358. Οὐ θέμις ψεῦδεσθαι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐπισημασμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χῶραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀσυνδρομαί ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὀδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Σεπτεμβρίου 1898 Ἔτος 20^{ον}. — Ἀριθ. 37

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας (Συνέχεια· ἴδε σελ. 281)

— Καὶ δὲν θὰ μετανοήσῃς δι' αὐτὸ, Οὐρλίγκερλῆ! εἶπα πρὸς τὸν ναύκληρον. Τὸ εὐκολώτερον πράγμα τοῦ κότιου, εἶνε νὰ προσθέσῃ κανεὶς ἕνα μηδενικὸν εἰς τὰ τετρακόσια δολλάρια, ποῦ θὰ ἔχῃ νὰ πάρῃ ὑστερα κάποιος, ὅταν ὁ κ α π ο ι ο ς αὐτὸς δὲν εἶνε ἀπλοῦς ναύτης... ἀλλὰ Ναύκληρος τοῦ Ἀ λ θ ρ α ν ο υ!

Ἡγγίκα βλέπετε, τὴν εὐαίθετον χορδὴν τοῦ ναυκλήρου, καὶ οὕτως ἤμην βέβαιος περὶ τῆς συνδρομῆς του. Θὰ ἔκαμνε πᾶν ὅτι δυνατόν διὰ νὰ διαλύσῃ τὰς μηχανορραφίας τῶν μὲν, νὰ ἐξεγείρῃ τὸ θάρρος τῶν δέ, νὰ προστατεύσῃ τὸν Διρκ Πέτερς. Ἀλλὰ θὰ κατώρθωνε μέχρι τέλους νὰ προλάβῃ τὴν ἐκρηξίν τῆς στάσεως...

Κατὰ τὴν 13 καὶ 14 Ἰανουαρίου, πάλιν οὐδὲν ἀξιωματικόν. Ὅπως ὀψότε παρατηρήθη νέα κατάπτωσις τῆς θερμοκρασίας, ἐνῶ τὰ σμήνη τῶν πτηνῶν ἐξηκολούθουν ἐπιστρέφοντα πρὸς βορρᾶν. Ὁ πλοίαρχος Λαν Γκῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου συνωμίλησα καὶ πάλιν, ἐφαίνετο ἐντελῶς ἀπογοητευμένος. Καὶ δὲν εἶχε πολὺ ἄδικον. Ἐκ τῆς ἐμῆς, τὴν ὅποιαν ἰσχυρίζετο ὅτι εἶχεν ἴδῃ ὁ Διρκ Πέτερς, ὅτε ἄχνος ἐφαίνετο ἀκόμη, μολοντί εἶχα μὲν ἤδη προχωρήσῃ περὶ τὰ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα μίλιζ πέραν τῆς νήσου Τσάλαλ. Θάλασσα πανταχόθεν μᾶς περιέβαλλε μετὰ τὸν ἔρημον ὀρίζοντα τῆς, πρὸς τὸν ὅποιον, ἀπὸ τῆς 21 Δεκεμβρίου, ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου ἐπλησίαζεν ὀλονέν, καὶ τὸν ὅποιον θὰ ἤγγιζε τὴν 21 Μαρτίου, ὅτε καὶ θὰ ἐξηφανί-

ζετο, κατὰ τοὺς ἑξ μῆνας τῆς πολιτικῆς νυκτός. Καὶ πῶς νὰ πιστεύῃ τις πλέον, ὅτι ὁ Οὐάλλιαμ Γκῦ ἠδυνήθη νὰ διασχίσῃ τὴν ἀπέραντον αὐτὴν θάλασσαν ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ εὐθραύστου πλοιαρίου του; Τὴν 15 Ἰανουαρίου εὐρέθημεν εἰς μῆκος 43^{ος} 13' καὶ εἰς πλάτος 88^{ος} 17'. Ἀπείχομεν δηλαδὴ ἐκ τοῦ πόλου δύο μόνον μίλια, μετὸν ἑκατὸν εἰκοσι ναυτικά μίλια.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καταμέτρησεως ταύτης ἀνηγγέλη εἰς τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος. Ἀλλ' ὁ Χῆρνε δὲν ἔπαυε νὰ τοὺς ἐξερεθίζῃ. Ἐκάθητο παρὰ τὴν

βάσιν τοῦ πρωραίου ἰστού καὶ συνωμίλου χαμηλοφώνως, ἐκτοξεύοντες ἐναντίον μας βλέμματα θυμωμένη. Κάποτε ἐπροχώρουν καὶ μέχρις ἀπειλητικῶν χειρονομιῶν ἀπροκαλύπτως. Μετ' ὀλίγον δὲ ἤρχισαν γογγυσμοὶ καὶ παράπονα τόσον ζωηρά, ὅστε ὁ Τζέμ. Βέστ ἤναγκάσθη νὰ παρέμβῃ.

— Σιωπῆ! ἀνέκραξε. Καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν ὄμιλον. — Ὁ πρῶτος ποῦ θάνοιξῃ τὸ στόμα του, εἶπε, θὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ μαζί μου! Ὁ πλοίαρχος ἔμνε κλεισμένος εἰς τὸν θαλαμίσκον του. Ἀλλ' ἀπὸ στιγ-

μῆς εἰς στιγμὴν ἐπερίμενα νὰ ἐξέλθῃ, καὶ ρίπτων τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸ πέλαγος, νὰ διατάξῃ τὴν ἐπιστροφήν. Ἐν τούτοις, καὶ τὴν ἐπαύριον ἡ γολέττα ἠκολούθει ἀκόμη τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν. Δυστυχῶς, ὁ μίχλη ἤρχισε νὰ καλύπτῃ τὴν θάλασσαν. Πολὺ δυσάρεστον δὲν εἶχα πλέον ἡσυχίαν· οἱ φόβοι μου ἐδιπλασιάσθησαν. Προφανῶς ὁ ὑποπλοίαρχος δὲν ἐπερίμενε παρὰ τὴν διαταγὴν νὰ στρέψῃ τὸ πηδάλιον' καὶ μεθ' ὅλην τὴν θανάσιμον λύπην, τὴν ὁποίαν θὰ τῷ ἐπροξένει, ὁ πλοίαρχος Λαν Γκῦ δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ δώσῃ τὴν διαταγὴν ταύτην. Εἶχα πολλὰς ἡμέρας νὰ ἴδω τὸν μιγάδα, ἢ μάλλον, νὰ συνομιλήσω μετ' αὐτοῦ. Ὡς νὰ διετέλει ὑπὸ κάθαρσιν, μόλις ἐπαρουσιάζετο εἰς τὸ κατάστρωμα, ἔσπευδον νάπομακρυνθῶσιν ὅλοι. Μόνος ὁ ναύκληρος τὸν ἐπλησίαζε καὶ τῷ ἀπηθύμει τὸν λόγον' ἀλλ' αἱ ἐρωτήσεις του ἔμενον γενικῶς ἄνευ ἀπαντήσεως. Πρέπει νὰ εἶπω ἄλλως τε, ὅτι ἡ συμπεριφορὰ τῶν συνάδελφων του δὲν ἀνησυχεῖ κατ' οὐδένα τρόπον τὸν Διρκ Πέτερς. Ἴσως νὰ μὴ τὴν ἀντελαμβάνετο καὶ διόλου, κατεχόμενος διαρκῶς καὶ ἐπιμόνως ὑπὸ τῆς ἰδέας του. Καὶ τίς οἶδε τί κακὸν θὰ

— Ὁ Πάρκερ δὲν ὀνομάζετο Πάρκερ... Ὀνομάζετο Χόλτ. Νδδ Χόλτ! (Σελ. 290, στήλ. γ').